

Kaderják Gitta

Gyilkost szerettek?

Anita hivatalos idézéssel kezében, izgatottan állt a bírósági épület folyosóján. A rideg kockaköveket nézve, nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy olyan ő, mint egy fészekből kipottyant, kőre zuhant madár.

Néhány kockával távolabb sétált idegesen egy férfi -, nikotintól sárga ujjai elárulták, hogy nehéz napokat él - aki néhány perc múlva már csak a múltat fogja jelenteni Anita számára. Az ablakmélyedésnél álltak a tanúk, és susogó hangon csevegtek.

Anita gondolataiból arra rezzent, hogy a nevén szólítják. Szédüléshez hasonló érzésekkel lépett a szobába, mögötte a férje tette be az ajtót. A bíró hivatalos kérdéseit az írógép kattogása kísérte. Nehéz volt most elfogulatlanul viselkedni, az ügyintéző személyeknek. A harmincötéves asszony szomorú szépsége zavaróan hatott az asztalnál ülőkre. A bíró felemelte asztaláról az előtte fekvő iratokat és gépies hangon, sebesen olvasta fel a felperes férj által beadott vádiratot.

- Kerekes Lászlóné, egyetért a felolvasott váddal? - kérdezte és szemüvege mögül szigorúan nézett az asszony szemébe.

- Ön megtagadta a házastársi kötelességét - folytatta hideg, vádló hangon.

- Igen, miután meggyőződtem róla, hogy a férjemnek szeretője van.

A bíró meglepetten nézett a padon ülő felperesre, tekintetéből érezni lehetett, hogy a félrevezettség sértődése bujkál benne. Kerekes zavartan hajtotta le fejét, mintha a cipőjét nézné.

- Kérem a tanúkat...

Anita idős szomszédasszonya lépett be, kit a férj kért fel tanúskodásra. Az egyszerű öreg nő szerepének fontosságát átérzve állt az asztalnál ülő komor tekintetek elé, hogy készséggel válaszoljon. Kővér karjainak mozdulataival segített magának a beszédben.

- Mióta ismeri Kerekeséket? - hangzott a bíró első kérdése.

- Tíz éve... tisztelt bíró úr - hajolt meg a mondat végén.

- Milyennek ismeri Kerekesnét?

- Hát kérem ... hol is kezdjem el. Munkáját szívvel-lélekkel végzi, zenét tanít - teccik tudni, szórakozni nem jár, pedig már öt éve külön élnek, de férfi nem jár hozzá. - Szavai hatását figyelve nézett körül, mire a bíró bízta.

- Csak folytassa, kérem...

- Sohasem hallottam tőle egy csúnya szót... és mindig igazat mond, akkor sem hazudna, ha mindjárt kettévágnák... - Elakadt, gondolkozott. - Mít mondjak még, bíró úr?

Hirtelen összetéve két kezét, arcát a mennyezet felé fordítva, folytatta.

- Adná az a jóságos Úristen, hogy tudnék olyan lenni, mint ő.

A bírót megzavarta ez az áradás, hisz Kerekes tanújaként állt itt az asszony.

- És Kerekes Lászlót hogyan ismeri, arról beszéljen, kérem.

- Tíz éve, hogy átjárok hozzájuk. Régebben úgy láttam, hogy imádja a feleségét, csak az utóbbi esztendőben romlott meg a házasságuk. Teccik tudni, a fiatal nők... - itt elhallgatott zavarában.

- Látott felmenni nőt a lakására?

- Igen, egy húsz év körüli hölgyet.

Anita e mondat után felemelve kezét jelezte, hogy szólni kíván.

- Van valami észrevétele? - kérdezte a bíró.

- Igen - állt fel Anita, - ez az állítás nem felel meg a valóságnak, azt a lányt én hívtam meg levélben, hogy tisztázzuk hármunk ügyét.

- Köszönöm - szólt a bíró. - Kérem a következő tanút.

Fiatal, húsz év körüli lány állt elő, mini szoknyája látni engedte nyúlánk vonalait. Arca sápadt volt, és láthatóan remegett egész testében. A leányt Anita idézte be, férjének ő volt a jelenlegi szeretője.

A lány zavarát a bíró észrevette.

- Kimehetnek a jelenlévők! - szólt Kerekesnére pillantva.

Kinn a folyosón Anita és Kerekes egymás mellé álltak, és Kerekes meghatott hangon szólt, kezét az asszony kezébe téve.

- Köszönöm a helyesbítést, mindig tudtam, hogy te egy igaz ember vagy.

Az asszony ekkor ránézett, és a férfi barna szemében könnyet sejtett. Hallgatásba burkolóztak, és Anita visszaidézte a tegnap este lejátszódott beszélgetésüket, férje könnyörgő hangját: „Anita, gondold meg, még nem késő, még most is vissza lehet lépni. Próbáljuk meg újra.” - Anita biztosan tudta, hogy kettőjük útja elvált, mert férjébe vetett bizalma örökre megrendült.

Ekkor lépett ki a lány kipirult arccal.

Kis várakozás után ismét beszólítottak mindenkit a tárgyalóterembe - ahol a helyzet komolyságához mérten - a bíró és az ülnökök felállva, felbontottnak nyilvánították Kerekesnek Anitával kötött házasságát.

* * *

Anita a buszon kénytelen volt két asszony társalgását kihallgatni. Szóváltásaikból megrendítő történet kerekedett ki.

- Hallottad? - kérdezte csillogó szemmel a kis kövér nő a hosszú, szigorú tekintetű hölgytől.

- Megölték éjjel Kurucz Annát, a szép ápolónőt. Több szúrás volt a szíve körül, és arcát is csúffá tette a gyilkos. A leányszállás ablakán át tört rá, megölte, azután elmenekült.

- Meg is érdekelte, - szólt a kevésbé nőies asszony. - Minek él az ilyen, ötszáz forintért árulta a testét, az ocsmány, a szemét.

A kis gömböc nő védelmébe vette a lányt.

- Én sajnálom szegényt, úgy hallottam, éppen most akart felhagyni bűnös életmódjával, férjhez akart menni, ezért ölték meg.

- Ki ölte volna meg ezért?

- A társai ... persze, azt még nem tudod, hogy kábítószercsempészekkel dolgozott. Attól féltek, hogy feljelenti a társaságot.

- De jól vagy informálva - tette hozzá a másik, szemmel látható türelmetlenséggel és felvette zöldséggel megrakott kosarát az ülőkéről, és megpróbált utat találni az ajtó felé. A kövér kis nő utána furakodott, és leszálltak a kocsiról.

* * *

Egy hónap telt el a bírósági tárgyalás óta. Anita nem bánta meg a döntését. Egykedvűen, letörten tologatta napjait, a munkájához menekült. Szeretett dolgozni, de érezte, hogy mostanában unottabban, fáradtabban végzi a tanítást, és kevesebb türelme van növendékeihez is. Úgy élt, mint akiből kilopták a lelket. Bánkódott. Végtelenül fájlalta a kárbavesztett éveket. Gondolatai - bármit is tett - visszakalandoztak a házassévekhez, pedig sokszor elhatározta, hogy nem tekint vissza. Szerette megérteni az eseményeket, a történések okait, miértjeit. Egy eseményt mégis képtelen volt megmagyarázni. Miért csalta meg Kerekes? Hiszen szerette Anitát. Miért mondta öt év legszebb szerelmi vallomását pontosan azon az estén, amikor már tudta, hogy másnap Szegedre utazik és meg fogja csalni. Mint egy filmet, úgy látja most is azt az estét. Látja esti mozdulatait hálóingében, tükör előtt, és hallja Kerekes mély hangját, mintha csak most történne.

- Boldog vagyok veled, Anita, és szerelmem irántad nem hogy múlna, hanem egyre erősödik.

Fotelben ült a férje pizsamában, és természetes mozdulattal érte el Anita karját, ölébe vonva őt, majd csókjaival elárasztotta. Így kezdődött az a nevezetes utolsó előtti szeretkezésük.

Másnap Anita megtalálta férje zsebében a könyörtelen bizonyítékot, a kilukasztott szegedi vasúti menetjegyet.

Dinnyehéjon csúszott el Kerekes. Egy ártatlan telefon vetett fényt a nagy hazugságra. Kerekes nem Pestre utazott, ahogy itthon mondta, hanem szegedi szeretőjéhez, a kis szőke elvált asszonyhoz. Ez volt a kezdet, s aztán sorra jöttek a tizenévesek. Azon az estén kétszer mondatta el Kerekessel, hogy mit csinált egész nap Pesten, és Kerekes végighazudta a napot. Azon az éjszakán dőlt el a sorsuk. Felejthetetlen annak az éjszakának az emléke. Pedig Kerekes Szegedről hazatérve minden erejét összeszedte, hogy utolsó ölelésével meggyőzze Anitát hűségéről.

- Nocsak, féltékeny a feleségem? - nyúlt Anita felé, sohasem lehet elfelejteni, hideg verejtékben fürdő testét.

Hogyan kellene minél gyorsabban elfelejteni mindent? Bármit tesz, mindig csak odajut, hogy kínozza az emlék.

Most éppen takarít, port töröl a vázákról, de hirtelen csengetés rezzenti fel a fájó gondolatokat, és helyére téve a nehéz vázát, ajtót nyit.

A postásfiú csengetett. A bírósági végzést hozta el, mely szerint Anitának Kerekessel történt házassága jogerős ítélet alapján felbontottá vált. Anita szíve akaratlanul is hevesebben dobogott, mikor aláírta nevét a szelvényen. Saját élményéből a fiú izgalomtól fűtött hangja ragadta ki.

- Tetszett hallani az ápolónő esetét? Még most sincs meg a gyilkos.

- Nincs? - kérdezte Anita részvétlen hangon, saját fájdalma most erősebben foglalkoztatta annál, hogy át tudná érezni az esetet.

- Pedig kutyákkal nyomozott a rendőrség, de a kutyák csak az úttestig tudták követni a nyomokat, aztán leültek.

- Szörnyű - mondta Anita alig hallható hangon, és becsukta az ajtót.

Szobájában ismét átfutotta a végzést, és kezeit ölébe rejtve ült még úgy, egy darabig eltűnődve. - Nem is az a baj, hogy felbomlott ez a házasság, hanem az, hogy létrejöhetett. Rossz volt az alap. A megalkuvás talaján született, s ezen a talajon születhet-e valami jó? - Az ablakhoz lépve kihajolt a bánatával mit sem törődő, verőfényes levegőbe, mély sóhajtással csak ennyit mondott.

- Független lettem.

* * *

Ezzel a sóhajjal kezdődött el életének új szakasza, amelyben meg kellett találnia önmagát. Ez a házasság zsákutca volt. Vissza kellett térni a jó útra, s ott folytatni egyéni életét, ahol abbamaradt húszéves korában. Telve volt ambícióval, tanult lelkesen; célja volt. A híres Madách-i idézet volt a buzdítója: „Ember küzdj és bízva bízzál!”

Tanulni kellene ismét valamit. A tanulás olyan új cél, mely elvonná figyelmét a múlton való rágódástól. Egy mellékálláshoz is juthatna így. A mellékállás mindenképpen szükséges lesz. Hiszen legalább azt az életszínvonalat biztosítani szeretné önmagának, amit Kerekes mellett megszokott. A tanulás más szempontból is jó lenne. Hozzásegítené, hogy a szerelmet, a férfit továbbra is kikapcsolja életéből, ha sikerül, talán mindörökre.

- Vajon ha testi szerelem nélkül fog élni az egészségnek nem lesz-e kárára? - villant fel benne a félelem. Ijedten kutatótt ezzel a kérdéssel kapcsolatos ismereteiben. A szexuális élet szükségszerű biológiai folyamat, funkció, mint az evés is.

- Minden szerelem nélkül a szexualitás elképzelhetetlen a magasabb rendű élőlényeknél - összegezte gondolatait, miközben helyére tette a porszívógépét.

Ebéd után megszokott módon kávézott, sajtót szemlélgetve, s most harmadszor találkozott a gyilkosság történetével.

- Furcsa dolog, hogy a tettes nem került meg - gondolta és tovább pásztázta a lapot.

- Műszaki tanfolyam indul, jelentkezni lehet... stb. - Nem is rossz gondolat. Kézügyessége gyermekkorától ismeretes, a szabadkézi rajzolás kedvenc szórakozása volt eddig is. Telefon után nyúlt és gyors döntés után előjegyeztette magát, a tanfolyamra. Az órák a délutáni időszakban lesznek és így semmi akadályja annak, hogy a zenetanítást tovább végezhesse. De jó is lesz, otthon készíthető műszaki rajzokat vállal majd. Ez volt az első gondolata, ami örömmel töltötte el.

* * *

A magányosság érzése időnként kínzó módon gyötörte, főleg hétvégén, ünnepnapokon. Ettől az ismert szenvedéstől félve határozta el, hogy meglátogatja bátyja családját.

- Kérdés, hogy otthon lesznek-e vajon ilyen jó időben - gondolta kezét a csengő gombjára téve. Az ajtó mégis megnyílt, de a családot útra készen találta.

- Kirándulni megyünk! - újságolta Öcsike boldogan - tessék velünk tartani Anita néni.

- Gyere velünk! - kérlelte bátyja, Attila is. - Földmérés lesz a dombon. Kerttulajok leszünk, ha igaz - mondta gyermekes örömmel.

- Szívesen veletek mennék, de ebben a cipőben - mutogatott túsarkújára Anita.

- Sebaj, ad neked az asszony egy lapos cipőt.

Sajnos a cipő kicsinek bizonyult, így kis tétovázás következett. Szeretett volna velük menni.

- Megyek mégis! - döntött.

Elegáns fehér nylon szalmakalap volt a fején, széles karimája árnyékot vont szőke fejére. Karcsúságát kihangsúlyozta selyemruhájának derékvonala.

- Kár, hogy a nővérem vagy, mondta bátyja bókolva. Tudod, hogy ilyen a zsánerom, mint te vagy.

- Köszönöm - mosolyodott el Anita.

A buszmegállótól tíz perces gyalogtúra következett. Lassan emelkedő, kanyargós, vízmosta ösvényen indultak a tető felé. Anita lába fájni kezdett a túsarkú cipőben, ezért hirtelen mozdulattal kilépett a lábbeliből és az út gyepes részén mezítláb ment tovább, általános derűtséget váltva ki a kis társaságból. Öreg fák dús lombjai hajoltak az útra, árnyékkal, és jól is esett ez a kis hűvös levegő a lihegő, túrához nem szokott csoportnak.

Horpadt süveghez hasonlított a tető, ugar, sárgás színű homokkő mindenfelé. A forró napsugarat ontotta magából a déli oldal.

- Kitűnő hely ez szőlőnek - állapította meg Attila, amint hunyorogva körülnézett.

A hegyoldalból hivalkodóan virított egy gyorsan tákolt kórókalyiba. Ablakán színes függönyök díszlettek. Otthonias, napbarnított, meztelen felsőtestű férfi lépett ki ajtaján, kezében ásóval. Attila örömmel ismerte fel munkatársát az ablakban.

- Szervusz, barátom, látom, ti már nagy munkában vagytok, én is szeretnék egy darabot ebből az oldalból. A szomszéd parcella szabad még, Lajos?

- Úgy tudom, ez itt éppen gazdára vár - bökött ásójával fölfelé a kérdezett alak. Ekkor a tetőről egy harminc év körüli szabályos, szép testű férfi érkezett le, vállán csákánnyal. Formás alakját kis fecskenaadrág takarta. Fején humorosan hatott a széles karimájú, szombrérohoz hasonló kalap. Biccentett a társaság felé, mielőtt a buszmegállóba lépett, közben fürkésző pillantást vetett Anita pihegő arcára, és gyönyörű alakjára. Kalapját kezében tartva, szőke, aranyszínű, vállig bomló fürtjeivel, selyemruhájában, mezítláb a forró homokon, színes foltként hatott az asszony.

Sógornője arcán a felháborodás látható volt. - Ilyen örül gondolatai csak az ő férjének lehetnek.

* * *

Anitát a földvásárlás lehetősége teljesen tűzbe hozta. Alig aludt valamit azon az éjszakán. Ébren álmodozott a földről. - Jó lenne egy darab föld neki is. Egy kis fizikai munka csak előnyére válhat a szervezetnek, és jó hétvégi kikapcsolódást jelenthetne. Szerelem ellen kimondottan orvosság. Elképzelte magát ásóval, kapával, és látta maga után az eredményt: szőlőfürtöket, magasművelésű lugasokon pirosuló, nagyszemű málnát, és illatos epret fodros szélű levelek között. Ez volt az első éjszaka, amikor nem zátonyra futott házasságával foglalkozott. Hajnal felé aludt el, de valóságos krimet álmodott. A megölt ápolónőt látta, a

hegyen látott csákányos, félmeztelen férfialak üldözte, vér és sikoly tarkították álmát. Felébredve bosszankodott, miért is foglalkoztatja a kis szajha története.

Anita a prostitúciót mélységesen megvetette, sehogyan sem tudta megérteni, hogyan juthat férfi és nő olyan erkölcsi mélységre, hogy pénzért áruljon, vagy vásároljon szerelmet. A szerelem a legszebb földi érzés, sárba taposása felháborította. Tudta magáról, hogy soha semmi féle társadalmi forma vagy elnyomás nem tudná rávenni, hogy ily módon teremtsen megélhetést, vagy jobb életszínvonalat magának.

* * *

Telefon csörgése zavarta meg gondolatait. Attila hangjára ismert.

- Anita, akarod a Lajos melletti parcellát? A tied lehetne, mert mi kaphatnánk egy hozzánk közelebb eső dűlőben is. Tudod, nem mindegy, milyen távol van a kert, a termés cipelése miatt, és az útiköltség is számottevő egy nagy családnál.

- Rendben van, Attikám! - mondta ki hirtelen örömmel hangjában, maga is meglepődve azon, hogy milyen gyorsan eldöntötte a kérdést.

- Jó lesz ez, magányosság elleni gyógyszernek is.

Úgy érezte, lelkében kisütött a nap. Gyors lendülettel ugrott ki az ágyból. Ablakát kitárva, mosolyogva tekintett ki a távoli hegycsúcsra, mely melegkék színnel szelíden simult a horizontba.

Ott, ott lesz ő földbirtokos! - ujjongott fel benne az öröm, és lesz sok-sok évelős virágja is.

* * *

Diákos izgalommal vett részt az első ábrázoló-geometria órán. Feszülten hallgatott. tizenhét-húszévesek között ült, kik játszi könnyedséggel voltak jelen, de Anitának tíz év megszokás után teljesen át kellett adnia magát a figyelésnek. Régen feledésbe ment fogalmak, összefüggések hangzottak el. Például: pont helyzete a negyedik képsíkban. Ettől kezdve napjai éjjélbe nyúlókká váltak. Szerkesztési feladatokkal küszködött.

Lefekvés előtti tusolás közben mégis vidáman gondolt a hétvégére, mert megkezdheti a földmunkát. Özvegy édesanyja is betársult a parcellába, - milyen jó lesz együtt művelni a területet!

Egyetlen felhő sem volt az égen azon a nevezetes kora reggelen, amelyen a földfoglalók szétttekintettek a „birtok”-ról, a táj szépségeit ujjongó örömmel értékelve. Körös-körül a mélyben ezüst színű fátyolba bújt a város, az őt körülölelő hegyvonulat sejtelmes láncával. A levegő párás volt még.

Szenvedélyesen vágták földbe az ásót, örvendezve az omló földnek.

- Könnyen művelhető - állapította meg Anita.

- Csak úgy omlik - ujjongott a Mama is.

- Városi ember számára föld, és ilyen potom áron!

- Ha ezt látná most az egyszeri tulaj, Haller gróf!

- Költségeid felét vállalom - ajánlotta a Mama, - de gyere csak, nem tudom ezt a követ egyedül kiemelni.

A szokatlan munkától hamarosan elfáradtak. Ásóra könyökükkel támaszkodva mosolyogtak egymásra.

- Te, Anita, még mindig nincs meg az ápolónő gyilkosa? - kérdezte a Mama kíváncsian.

- Hogy tudott elmenekülni anélkül, hogy látta volna valaki?

- Bizonyára a leányszálláshoz közel lakik. Úgy hallottam, hogy az egész utcát kihallgatták, de a gyanúsított személyek alibit igazoltak.

- Nagyon rafinált módon követte el, az biztos. A véres köpenyt ledobta magáról, a helyszínen találták meg. Zöldség volt vele betakarva a pincében, és hogy megszáradjon, az udvaron kihúzott kötélre dobták. Onnan vette le. A köpeny egy elszakadt darabja a halott lány dermedt kezében maradt. Bizonyára dulakodtak. Szerintem a szemben lévő bérházak egyikében lakik - tette hozzá Anita meggyőződéses hangon, és elhallgatott.

- Előre megfontolt szándékú gyilkosságnál az alibit is meg szokták előre tervezni.

Ebéd után, amit szokatlan jó étvággyal fogyasztottak el, még folytatták az ásózást.

- Abbahagyhatjuk a munkát mára, fiam, a nap már igen lenn jár.

- Rendben van - szólt Anita, mert izmaiban nagy fáradtságot érzett.

- Még szedek egy vödör földet az otthoni virágaimnak, aztán mehetünk is.

- Nézd, Anyukám! Milyen szépek a hegyek a lemenő napfényben.

Fáradtan haladtak lefelé a kanyargós hegyi úton.

- Későre maradtunk, fiam, én nem szeretek ilyen későn lakatlan helyen járni.

- Csak nem félsz, hogy egy gyilkossal találkozunk? - kérdezte tréfálkozva Anita.

- Soha sem lehet tudni, annyi rossz ember van, mi mindent hall az ember a mai világban.

- Anita nevetéssel válaszolt. Azután elcsendesedtek.

Anita elégedetten gondolt új életére. Nem téma a szerelem többé, jóleső érzéssel gondolt az ágyra. Akinek földje van, tud az aludni! Nem is rossz férfi nélkül élni, meg lehet azt könnyen szokni, hogy az embert nem korlátozza folyton cselekvéseiben és döntéseiben egy másik - legtöbbször ellentétes - akarat.

Olykor, olykor megálltak pihenni, mert elhúzta karját a vödör föld.

Az út alsó szakaszához érve, előttük különös pár haladt. Egy ősz hajú, de fiatalosan öltözött, kartonruhás asszony lépegetett szaporán egy sportos alakú férfi mellett, aki lehorgasztott fővel haladt, se jobbra se balra nem tekintett, mint aki tudomást sem szerez a környezetről.

Szokatlan közönye és unalma megragadta Anitát. Az asszony karján kis kosár, a férfi kezében rádió, de nem szólt. Itt a hegyen a falusi szokás uralkodik, a közös hobbi összehangolja az embereket, általában nem mennek el egymás mellett köszönés nélkül, az idegenek sem.

A két idős asszony egymás mellé érve, köszönés után barátságos beszélgetésbe kezdett.

- Kijöttünk egy kicsit a fiammal, ha már megvan az a kis föld, foglalkozni kell vele. A fiam nem nagyon lelkesedik, egyedül nekem sincs kedvem kijönni, így annak ellenére, hogy telkünk van, zöldségért szégyenszemre a piacra járok - mosolygott Anitára az öregasszony.

- Én meg a lányommal vagyok, ma kezdtük el az ásózást - szólt Anita mamája.

Anita az ösvény keskenysége miatt a közönyös férfi mellé lépett, és oldalról az arcára pillantva úgy tűnt, hogy valahol látta már ezt az embert, aki semmi jelét sem adta annak, hogy Anitát észre vette volna. Anita furcsán érezte magát, szótlanul haladtak egymás mellett, a hátuk mögött beszélőkre figyelve. Bosszantotta a férfi magatartása, a kettőjük között lévő feszültség kínossá vált, de elhatározta, hogy nem kezdi a társalgást.

Végül is a férfi, anélkül, hogy felé fordult volna, hangjában minden érdeklődés nélkül megszólalt.

- Aztán merre van a birtokuk? - Nyaka nem fordult, csak a szeme sarkából nézett az asszony felé.

- A hegy legmagasabb csúcsán - intett fölfelé Anita. Ekkor a férfire pillantott, és felvillant emlékezetében, hogy már találkoztak, ez az ember nem más, mint a Lajos birtokán látott csákányos alak, aki azóta álmában is előfordult, mint krimihős. Észrevette, hogy meglepően finom bőre szinte lányos jelleget ad arcának. Orra bosszantóan pisze, szája pici, és feltűnően piros.

Többet nem szóltak egymáshoz. A buszmegállóban sok diák várakozott. Anita a vödör földet letette, zsibbadó ujjait próbálta kiegyenesíteni. Az útkanyarban rövidesen feltűnt a kocsi, de annyira tömve volt utasokkal, hogy reménytelen volt erre a vödörrel felszállni. A két mama felprézelte magát mégis, de ők ketten lemaradtak, és leültek egy felszabadult padra.

- Tehát a mamával műveli a földet? - kérdezte a férfi hirtelen megváltozott érdeklődéssel. - És a férje hol van ilyenkor? - kérdezte, zöld szemét Anita blúzának mély kivágásán felejtve.

- Elváltunk - szólt Anita természetes őszinteséggel.

- Régen?

- Öt éve már, hogy a különélés megkezdődött, de csak most fejeződött be a válás - válaszolta szomorú hangon, és sóhajtott.

- És a maga felesége? - fordított a szón az asszony - hol van ilyenkor?

- Megöltem. Volt egy kis időm.

- De tréfás! - nevetett fel Anita. - Hallaná csak a felesége.

Anita tekintete a férfi ujjára esett, azon karikagyűrűt nem látott.

- Néhány évvel ezelőtt innen rúgtak ki - bökött ujjával a közeli egyetem főépülete felé hanyag mozdulattal.

- Kirúgták? - kérdezte Anita megütközve.

- No nem, csak mikor már elvégeztem - mulatott a férfi, és Anita újabb észrevétele az volt, hogy pöszén beszél, és lezser fölénnel dicsekszik.

- Tehát gépészmérnök? Ezt akarta ezzel mondani? - nevette ki Anita, hangjában kis gúny vegyült.

A busz közben megérkezett. Anita felvette a vödröt, de a férfi kivette kezéből, így könnyebben lépett fel a kocsira. A kocsi végében álltak meg, szemükkel a távolodó utat nézve.

- Aztán miért váltak el? - kérdezte a férfi.

Anita gondolkozott, válaszoljon-e, majd kis habozás után felelt.

- Megcsalt a férjem, és nem tudtam megbocsátani.
- De már van valakije azóta? - faggatta tovább a férfi.
- Nincs, és nem is akarom, hogy legyen.
- Csak nem akarja azt mondani, hogy azóta férfi nélkül él?
- De igen - válaszolt az asszony határozottan.
- Nem hiszem - szólt a férfi és kételkedve nézett Anita kék szemébe.
- Mindegy mit hisz - sértődött meg Anita. Ettől mindig dühös lett, ha valaki kételkedni merészelt szavában.
- A következőnél én leszálok - nyomta meg a jelzőcsengőt.

A kocs megállt, és mindketten leléptek.

- Ha megengedi, én segítek a földet hazavinni - mondta engesztelően a férfi.
- Köszönöm.

Elindultak gyalog. A bérház elé értek.

- A harmadik emeleten lakom - nyújtotta búcsúra kezét Anita. - Köszönöm a segítséget.
- Ha már eddig elhoztam, nem engedem, hogy az emeletre cipelje ezt a nehéz földet.

Anita előre indult. Míg a kulcsot keresgélte, a férfi elolvasta az ajtó névjegyzékén Anita nevét.

- Kerekes Lászlóné, zenepedagógus

- Bocsásson meg, valamit elfelejtettem - nyújtotta az asszony felé kezét. - Bordás Ottó vagyok

Az ajtót megnyitva, Anita intett a férfinak, hogy beléphet, ő kintől felgyújtotta a villanyt. Benn a férfi arcára nézve, azon nagy felindultságot észlelt. Zavarának tudta be, és a szoba felé tessékelte. Nem ültek le, Anita ehhez nem érezte magát szalonképesnek. Alig várta, hogy Ottó elmenjen, és a fürdőkádba léphessen.

Ottó nem ült le, de semmi jelét sem adta távozási szándékának. Anita előtt állt kipirult arccal, egyikük sem szólt; a hegyi úton érzett feszültség volt közöttük ismét. Majd Ottó egy hirtelen mozdulattal Anita szabadon hagyott nyakának esett, részegült, apró csókokkal lihegve. Anitának még meglepődésre sem volt ideje.

- Hagyjon - szabadkozott, megpróbálkozva a kibontakozással. - Izzadt vagyok - mondta védekezésül, abban a reményben, hogy ez kiábrándítja, lehűti a férfit.

Bordás nem is hallotta, hogy Anita mit beszél. A kibontakozó asszonyt ismét elkapta, mielőtt szólhatott volna, ajka az asszonyéra tapadt, ki szédülve érezte öt éve szunnyadó testének reakcióit. Érezte, vére mint száguld agya felé, értelme eltompulva nem ellenkezik, szemeit lehunyva a csóknak átadta magát és Bordás nyakát átkarolva, szokatlan könnyűvé válva, felébredt a csókban alvó asszonyisága. Meddig tartott e csók, ki tudja, mikor eltávolodott a férfitől szemeit felnyitva annak arcát tündöklő szépnek látta, felgyújtott érzékiségének megtévesztő szemüvegén át. Bordás, úgy látszott, ennyivel beérte. Mikor Anita kikísérte, a lépcsőház ablakmélyedésénél ismét megálltak, és megismételték a csókot. Anita a férfi távozása után kezdett gondolkodni, ráeszmélt ijedten, hogy bármi történhetett volna, annyira elveszítette a fejét. Nem volt ura akaratának, könnyelműen viselkedett. - Mi történt volna akkor, ha valamelyik lépcsőházi ajtó megnyílik?

Szégyellte magát Anita. Schogyan sem értette meg, hogyan történhetett meg mindez övele, hiszen évek óta úgy tudott férfire nézni, mint vele egyneműre. Ez a Bordás még csak nem is zánere, sőt egész úton ellenszenvet váltott ki belőle modora és viselkedése.

- Jó lesz vigyázni! Holnap eljön megint - emlékezett vissza Bordás búcsúzásnál tett ígéretére.

- Holnap nehéz napom lesz - gondolta tussolás közben. Délelőtt tanítás, délután műszaki tanfolyam, este pedig jön Ottó.

* * *

Míg a tanár úr lelkesen magyarázta a nagykohó működési elvét, Anita elkalandozott. Gondolatban elhatározta, hogy ha Ottó eljön, semmi esetre sem marad vele otthon. Az óra végeztével igyekezett hazafelé, hogy legyen ideje megvacsorázni, még Ottó érkezése előtt. Otthon a tükörbe nézve arcát fáradtnak látta. Órájára nézett, van még tizenöt perce. Úgy gondolta, felfrissíti magát egy tussal. Kádba lépett, katonás gyorsasággal dobálva le ruháit. Szeretett zuhanyozni, ilyenkor vérkeringése felfrissült, arca kipirult, minden fáradtsága elhagyta.

Alig hogy felöltözött, jött Bordás! Rózsaszínű hímzett ruhájában sietett ajtót nyitni. Lányos izgalom volt az arcán, annyira szokatlan volt még a gondolat, hogy hozzá udvarolni járnak.

- Menjünk sétálni! - javasolta a belépő férfinak rögtön. - Olyan kellemes odakint. - Horgolt kendőjét a fogasról leemelve magára dobta és Ottó válaszát meg sem várva, indult kifelé.

A levegő, mint puha bársony, simogató és meleg volt. Az égen csillagot nem látott, felhő borult a Holdra. A férfi keze olykor-olykor kezéhez ért. Beszélgetésük ismerkedési jellegű volt. A két ember, mint két-két különböző világ, szeretett volna egymásba pillantani. Egymás érdeklődési körét puhatolták.

- Szabad idejét mivel szokta tölteni? - érdeklődött Bordás.

- Kedvenc szórakozásom a zenehallgatás, de mindent szeretek, ami szép, s ami összefüggésben van a művészettel. Szeretek tárlatot nézni, magam is festek, rajzolok néha...

- Akkor maga művészlélek.

- Szeretem a szépet... A művészet pedig szép! Az irodalmat is szeretem, szeretek olvasni. Kézimunkázni, úszni, kirándulni.

- És maga? Mit szeret? - érdeklődött most Anita.

- Hát én nem vagyok művészlélek, műszaki ember vagyok, szeretek jó üzleteket kötni, szeretem a matematikát, szeretem a fizikát, szeretem a jó konyhát.

Anita azt észlelte, hogy az orrára esett egy nagy, meleg esőcsepp. Aztán még egy a kezefejére. Aztán hirtelen sok-sok, megeredt az eső, mintha csak Bordás megrendelte volna.

- Szerencsére itt lakom a közelben, legalább levizitel nálam - mosolygott Ottó bizakodva.

Anita új cipőjén az esőcseppeket nézve azon tűnődött, hogy most mit tegyen. Ruháját is feltette. Bordás arca ismét olyan volt, mint az első találkozáskor, - nem szép és nem szimpatikus. Most elképzelhetetlen volt, hogy bármi veszély is fenyegethetné. Nem volt konvencionális, szeretett felrúgni minden kötöttséget, s így mikor Bordás megfogta a kezét, és futásra készítette, semmi ellenkezés nem volt benne.

A lépcsőházban félhomály volt, csak az utcáról szűrődött be némi fény. Szótlanul, óvatos lépésekkel haladtak fölfelé. Anita azon izgult, hogy ne találkozzanak senkivel. Az emberek nyelvétől félt.

Megfordult a kulcs a zárban. Bentről festékszag áradt ki, árulkodva a lakás új voltáról. Bordás nem gyújtott villanyt. Az utcalámpák távoli fénye titokzatosan szűrődött be, sejtetve a nyitott ajtók mögötti bútorok körvonalait. Bordás az első szoba felé vonta Anitát. Anita az ablakhoz lépett, s az üvegen át nézte a bugyborékolósan szakadó esőt a kinti neonfényben. Ottó a fűtőtesttel babrált, majd felállva Anita mögött, ruhája mély kivágását megsejtve, az illatos asszonytest felé hajolt szenvedélyes, forró csókkal.

Az asszony testén, mint az áram futott végig a vágy hulláma, elérve testének minden zsigeréig. Súlytalanná vált, mint Bordás első csókjánál, mint amikor forgó szél pelyhet ragad fel, és viszi menthetetlenül, s ott téve le, ahol szeszélye kívánja. Nem volt benne semmi félelem, semmi akarat, egyáltalán semmi gondolat. Mint ahogy egy érett alma, úgy hullott Bordás fehér, antik ágára. A félhomályban elővillant szoborszerű, hosszú vonalú, bronzszínű combja, s a férfi a szépség és érzékiség szomjától részegülten csókolta, térdre hullva, ahol érte. Mikor a férfi ajka combjain felhaladva a központig jutott, Anita már szinte eszméletét veszítette el. Tudatát elkábította a férfi szenvedélyének és saját soha át nem élt érzéseinek szédületes ereje, s mint tengerre zuhanó madárka, elerőtlenedve a szeszélyes hullámok játékszere lett. Bordás tiszteletét az asszony maximálisan kiérdemelte, mert amit megtapasztalt, ahhoz nem volt szükséges már szóbeli bizonyítás. Meggyőződött róla konkrétan, hogy Anita nem élhetett szexuális életet hosszú idő óta.

Bordás a meghatottságtól elfogultan simogatta a csendben sírdogáló asszony sejtelmes, hosszú, leomlott haját. Azon tűnődött, hogyan is méltatta erre a sors - erre a kivételes szerencsére -, hogy maga mellett érezhet egy gyönyörű, érett asszonyt; aki olyan tiszta, mint egy pohár víz, és olyan forró, mint a tűz.

- Hogy tudtad magad megtartóztatni ennyi időn át, és egyáltalán miért tetted? - kérdezte meghatottan.

- Nagyon sokat szenvedtem az utóbbi öt esztendőben, s a hűségbe vetett hitem teljesen elvesztettem.

- Nagyon szeretted a férjedet?

- Tiszteltük egymást, és amíg bízni tudtam benne, szerettem is. Komolyan vettem a házasságunkat, noha sok kísértésben volt részem, nem tudtam volna megcsalni.

- Te még most is szereted...

- Nem, ne hidd, nem tudnám folytatni már. Meg lehet ragasztani a törött vázát, de értéke nincs már többé. Én ragasztás helyett kidobom, rá sem tudok nézni többet. Mikor megbizonyosodtam hűtlenségéről, soha többé nem voltam az övé, pedig öt évig remélte...

- A különélés alatt hol lakott a férjed?

- Megosztottuk a lakást, az egyik szobában laktam én, a másikban ő.

- Nehéz lehetett.

- Ellenségemnek sem kívánom, még csak fokozta a kint, mikor odahozta tizennyolc éves szeretőjét, egy évig laktunk így.

- Elvette feleségül?

- Most vette el két hete.

- Azt nem értem, hogy miért egyeztél bele, hogy a lány odamenjen. Hogy tudtad elviselni?
 - Nem tehettem semmit, a bírósági ítélet szerint övé volt a kisebbik szoba.
 - Öltétek egymást?
 - Nem, viszonylag békességben voltam velük. A lányra úgy néztem, mint a lányom volna, én tanítottam főzni. Kerekes kért meg rá, hogy tanítsam meg Kerekesné módra.
 - Tanítottad?
 - Igen.
 - Nem értem, hogy lehettél ilyen jó?
 - Sokszor el is mosogattam helyette, mert a konyhánk közös volt, és a lány nem valami házias.
 - Anita... kezdem azt hinni, hogy te szent vagy.
 - Akkor nem lennék most a te ágyadban. Csak megsajnáltam azt a kis buta lányt. Őrütséget csinált. Harminc évvel idősebb férfi felesége lett. Ő mit vétett ellenem? Nem miatta váltunk el. Az anyjával rossz viszonyba volt a szerencsétlen, s Kerekeshez menekült. Apját csak hírből ismerte.
 - Már nem laknak veled?
 - Nem, elköltöztek albérletbe. Ezekben a nehéz napokban mellettem állt az anyám, erősítgetett, tanácsaival látott el. Neki sokat köszönhetek.
- Elhallgattak. Az utcáról beszűrődő sárgás fény kékszürkével keveredett, tudatukba ötlött, hogy hajnalodik. Anita magába gubózva, elcsendesülten nézte a mennyezetet, s kezdett rádöbbenni, mit tett.
- Bordás észrevette eltávolodását és féltékenyen megszólalt.
- Min tűnődsz, Anita:
 - Arra gondoltam, hogy mit tettem. Szégyenteljesen, bujkálva kell hazamennem, tolvaj módjára besurrannom otthonomba, hogy senki meg ne sejtse honnan jövök. - Az utolsó mondatnál sírva fakadt.
 - Elkísérlek, ne félj, s a mellékutcákon jól fog esni ez a kis hajnali séta.
 - Egy férfi ezt sohasem fogja megérteni. Ő bármit tehet, az ő becsülete megmarad.
- Kibújva az ágyból, a fürdőszobába ment, s gyors mozdulatokkal pillanatok alatt zuhany alatt állt. Bordás úgy nézte sudár, magas, de finoman telt alakját, karcsú izmos testét, mint aki csodát lát.
- A főutcáról mellékutczára értek, egymásba karolva tették meg a félórás sétát. Egyetlen álmos arcú férfival találkoztak csupán. Bordás ihletett hangulatban volt, s tudva Anita gyengéjét, verset mondott útközben. Anita csodálkozott humán műveltségén. Azt gondolta magában, hogy kár, hogy nem szebb, nem férfiasabb, és ne beszélne úgy, mint egy hatéves mazna, elkényeztetett gyerek. Semmi megjelenése, haja ritka a homlok felén, távolülő, nagy zöld szemeit hosszú, lányos szempillák kontúrozzák. Anita értelme már megint hevesen tiltakozik Bordás ellen.
- Nem szabad ennek megismétlődni többé - mondogatja magában. Nem, nem lehet csupán az érzékiség kapcsán Bordásé.

Az alvó bérház homályos lépcsőházában csend van, mikor Ottó búcsúzóul megcsókolja. Kezét is megcsókolja és suttogva szólal meg.

- Köszönöm neked ezt a boldog éjszakát.

Úgy surran fel a lépcsőkön Anita, mint a macska, ha pákosztos útról jön hazafelé. Ágyába bújva lecsillapodott teste hamar álomba merült, de a puha ágy addig is újra felidézi a Bordástól kapott testi szerelem ízét.

* * *

Déli tizenkét órakor ébredt csak fel. Két órára várja az első növendékét. Még lesz ideje magát és a lakást rendbe szedni, gondolja át napi teendőit miközben megveti ágát. Anita magántanárként oktat zenét. Növendékei házhoz jönnek. A beszámoló év végén a zeneiskolában történik.

Míg egyik legkevésbé tehetséges növendéke skálázását hallgatja, megfigyeli önmagát, mint egy kívülálló, s meg kell állapítania, hogy szervezetében tökéletes egyensúly és nagy-nagy csend van, pedig ez a gyerek általában az első öt percben kiborítja nyugalmaiból. Még három gyermekkel foglalkozik, azután a műszaki tanfolyamra siet, hogy az anyagszerkezet titkait megismerje.

* * *

- Anyukám mi a véleményed, a málnát a tetőre, vagy a völgybe ültessük?

- Ráérünk még ősziig eldönteni, a telepítés ideje augusztus vége felé van.

Anita egy bokor tövével kínlódott, mikor a kérdést feltette. A mély gyökerek semmiképpen nem akartak engedni. Mélyen körülásta a bokrot, majd a kapa segítségével nagy ütésekkel elvágta a gyökér koronáját. Csaknem hanyatt esett, mikor kiemelte az egész tövet. Belelelegedett a munkába, pedig bikinire volt vetkőzve, s úgy dolgozott. Bőrén érezte a napsugarak melegét, és a játékos tavaszi szelet. Örömmel gondolta, hogy teste milyen barna lesz nemsokára. Úgy nézett most ki, mint a vadon lánya. Hosszú haját vibrálta a szél. Az idő változékonyságát itt alkalma volt megismerni. Az előbb vidám, napsütötte táj hirtelen zorddá változott, pedig csak az történt, hogy a nap felhő mögé került, s a korábban még kellemes szellő, kellemetlen szellé változva, homokszemeket kavart szemébe, s bőrén hideg esőcseppeket érzett.

- Most hová bújunk, Anyukám? - kérdezte borzongva.

- Szaladjunk a szomszéd bungaló eresze alá - javasolta a mama.

Mire odaértek már megeredt az eső, haja csapzottan lógott, s vacogva szedte magára sebtiben felkapott ruháit.

- Mit szólnál hozzá, ha vennénk egy fakaruszt? Újságban meghirdetném. Olcsón lehet hozzájutni és ilyenkor menedéket nyújtana.

- Mi az a fakarusz, fiam? - kérdezte a mama kíváncsian Anita mellé húzódva a keskeny kis hullámtető alatt.

- Leértékelt, régi típusú bányázkocsi. Még fekvőhely is elfér benne.

- Én nem bánom - egyezett bele az édesanya.

Amilyen hirtelen jött, olyan gyorsan lett vége a zápornak. Kisütött a nap, és Anitaék kezdték a vetkőzést újra.

- Úgy teszünk itt, fiam, mint az egyszeri király ...

- Az hogy tett? - kíváncsiskodott Anita.

- Gyerekkoromban hallottam az öreg bognármestertől. Ő mondta, hogy a szegény ember egy héten csak egyszer vált ruhát. A gazdag ember naponta kétszer is. A király pedig egyebet sem tesz, leveszi meg felveszi a ruháját.

- Nem rossz - nevetett Anita, gyönyörű kacagása a völgy aljában is visszhangzott.

Nekifogtak ismét az irtási munkának.

- Tudod mi idegesít? Elveszett a személyi igazolványom - panaszkodott Anita.

- Mikor volt meg utoljára?

- Mikor is... várj csak... igen. Ottó kezében láttam utoljára.

- Ottó?... Ki az? - tette fel a kérdést ijesztő hangsúllyal a mama.

Anita ijedten vette észre, hogy elszólta magát. Most már mindegy...

- Ja igaz... nem tudhatod, az a férfi, akivel a völgyben találkoztunk.

- És hogy került hozzá az igazolványod?

Anita tudta, hogy itt most vihar lesz, de mit tehetett, előbb kellett volna gondolkodni.

- Segített akkor a földet hazavinni. Független mérnök ember, udvarolni akar, azóta találkoztunk már.

- Nekem nagyon ellenszenves volt - jelentette ki rosszkedvűen az anya.

- Nekem is, de olyan erőszakos.

- És az igazolvány, hogy került hozzá?

- Az asztalon meglátta és belelapozott.

- Akkor ő azt el is vitte.

- Ugyan? Miért?

- Ki tudja, semmi jót nem néztem ki abból a sunyi képéből. Olyan, mint egy bűnöző.

- Azért nem hiszem - mondta tünődő hangon Anita. - Jaj, ha Anyus mindent tudna! - ijedt meg, ismerve édesanyja konzervatív állásfoglalását. - Egy férfi volt az anyja életében, a papa, harminchat éves korától özvegyen él, de nem hiányzik neki a szerelem - sokszor jelentette ki büszkén.

A hegyoldalon kapaszkodva egy férfi tartott feléjük. Anita megdöbbenve ismerte fel Ottót. - Uram Isten, ez idejön! Mi lesz itt? Ismerte anyja féltékenyen őrző haragját. Ottó rátért a parcella keskeny útjára. Amint közelebb ért, mosolygó, kipirult arcából kéknek tűnt máskor zöld szeme.

- Hogy találtál ide? - kérdezte csodálkozva a férfitől.

- Mi az, már tegeződtök! - vágott közbe a mama haragvó arccal.

- Magam sem tudom, hogy találtam ide. Csak úgy jöttem találomra.

- Ül le, Ottó, megizzadtál. Itt van egy lavór és víz. - Öntött a kannából Anita, és a férfi ingén a gombokkal babrált.

A mama már alig tudta türtőztetni magát.

Ottó ott állt ing nélkül, fehér bőrével, formásan keskenyedő derekával. Az asszony meglátva testét, ellenállhatatlanul pocsolta lavór fölé hajoló hátára a vizet.

- Mit csinálsz, Anita, elment a józan eszed?

- Anita... - szólt a férfi ingét gombolgatva - azért jöttem, mert nálam maradt a személyi igazolványod. Nem tudom hogyan történt, nagyon restelem a dolgot.

- De jó, hogy megvan! - kiáltott fel Anita örömmel, - éppen most emlegettem.

- Már mennem kell, csak úgy a munkahelyemről ugrottam ki ebédidőben. Nem kísérsz el, Anita? - szólt Ottó és félve a mamára pillantott.

Anita már indult volna lefelé.

- Nem mégis sehová! - parancsolt rá az anyja ellentmondást nem tűrő hangon.

Anita engedelmesen megállt az aranyesőbokor mellett, a távozó férfi után lengetve karját sokáig.

- Meg vagy szédülve, Anita? Én már öregasszony vagyok, de ez a férfi nekem sem felelne meg, ha egyedül élne a világon, akkor sem - mondta fellázadva, és nagyot vágott ásójával a csipkebokor tövére.

* * *

Anitára semmi sem volt jellemzőbb, mint az a tulajdonsága, hogy bármit csinált, szívvel-lélekkel és nagy lelkiismeretességgel végezte. Most éppen a tanításhoz szükséges adminisztrációba temetkezett. Szeretett nagyon igazságos lenni. Az érdemjegyek beírásánál figyelembe vette a gyermek lelkiállapotát is. Szigorúbb volt a túl magabiztos egyéniségekhez, a félénkebb, kevesebb önbizalommal rendelkező diáknak biztatásul előlegezett engedményesebb érdemjegyet is. Értékelte a kevesebb talentummal, de több szorgalommal rendelkezők eredményeit. Növendékei nagyjából vidéki paraszt vagy városi munkás-családok gyermekeiből tevődtek össze. A vidékiek gátlásosan viselkedtek az órákon, ha véletlenül jelen volt egy városi munkás- vagy diplomás szülő gyereke is. Ilyen esetekben szándékosan rápirított a fölényesen viselkedő elkényeztetett gyermekre. Szerette a paraszt gyerekeket, eredeti megnyilvánulásait, ha bátortalanságuk már felengedett, természetes eszközét. Úgy bánt velük, mint szobrász az engedelmes anyaggal. Szerették is tisztelték őt. A gyerekeket esztétikára, tisztaságra tanította, olykor levágta körmeiket is, ha kétes tisztaságú volt a kezük, beküldte őket a fürdőszobába kézmosásra. A hazugságért szigorúsággal, a szorgalomért lelkes dicséretet között írta be érdemjegyeiket.

Éppen elkészült a munkanapló, mikor Bordás megérkezett. Csengetés nélkül jött, mert észrevette, hogy Anita nem zárta kulcsra az ajtót. Az asszony munkájából felpillantva nagyon idegennek látta a férfit. Valami megnevezhetetlen ellenszenv hullámozott át rajta, amint annak félénk, sunyi arcára tekintett. Ottó pillanatok alatt változott, félénksége hirtelen túlzott fölényes magatartásba zuhant át. Anita tartózkodva nézte nőiesen finom bőrű kezét, nagy cipőiről idegenkedve kapta el a tekintetét.

- Nem lesz többé az övé - született meg fejében a gondolat, szabadulni kell tőle, de hogyan?

A férfi csak nézte szótlanul Anitát, amint írt, hosszú aranyfürtjei előre hullottak. Ottó tetován előre nyúlt, kezével a fürtöket megérintve, kibontotta arcát, és hirtelen lángra gyúlva, ellenállhatatlan vággyal ajkára tapadt.

Minden oly hirtelen történt, Anita ismét úgy érezte, mintha áramkörbe került volna. Mikor a csók végén szemét felnyitotta, Bordás arca fénylőnek, és szépnek tűnt előtte. Az asszony most mégis erőt vett magán, és ellenállt Bordás minden ezután következő mozdulatának. Végül is sétára indultak. Anitának úgy tűnt, a kacsaringós mellékutcák labirintusában, hogy cél nélkül bolyonganak, de mikor váratlanul megálltak egy épület bejárata előtt, felismerte Ottó lakásának bejáratát. Ottó ravaszkodása csak még jobban megerősítette elhatározásában, minden csábítás kevésnek bizonyult ahhoz, hogy felmenjen a férfi lakására. Ottó végül is megadta magát, javasolta tovább a sétát, majd hogy térjenek be egy pohár sörre valahová. A közeli presszó előterében megállva néztek körül, helyet keresve, miközben minden szem rájuk tévedt. Anita nagy-nagy zavart érzett, ami belső szorongással vegyült. Leülve, a férfi-tekintetek tüzeiben pirulva itta gyorsan sörét, hogy minél előbb szabaduljanak innen. Bordás szívesen maradt volna még, de megint csak engedett Anita akaratának.

- Te szégyellsz engem - jegyezte meg szomorúan, de Anita nem válaszolt.

Kinn az utcán kissé felszabadult lélekben Anita, de nem teljesen. Ismerős köszönt rá és ez megint felkavarta.

- Miért is mutatkozik ezzel az emberrel az utcán? - korholta magát. Csak akkor nyugodott meg, némileg, amikor a mellékutcaiba értek.

- Vasárnap mit fogsz csinálni? - kérdezte Ottó rezignált hangon.

- Hangversenyre megyek. Bérletem van - tette hozzá szinte örömmel.

- Én szívesen elkísértelek volna, de így akkor otthon maradok és segíteni fogok az édesanyámnak a mosogatásban.

- Rendes fiú vagy - dicsérte meg Anita.

Ebben a pillanatban úgy érezte leghelyesebb, amit tehet, ha őszinte lesz, szakít a férfivel.

- Ottó! - szólalt meg határozott hangon. - Szeretnék nagyon őszinte lenni.

- Tessék - bízta a férfi rosszat sejtve.

- Kell, hogy megtudd, kell, hogy megértsd, én nem szeretlek téged. - Keresgélte a szavakat, hangjából érezni lehetett, hogy küszködik. - Annak ellenére, hogy megtörtént, annak ellenére, hogy tagadhatatlanul nagy hatással vagy rám, mégis idegen vagy számomra. Nem tudom, miért. Érzem, hogy soha sem tudnám azt hinni rólad, hogy te vagy az igazi nekem. Ha ez így van, nem szabad folytatni. Nem akarok megalkudni. Félek... - elhallgatott.

- Szeretsz valakit? - kérdezte Ottó.

- Talán...

- Ki az? ...

- Egy régi ügy, leánykori.

- Ki volt az?

- Egy fiatal karmester, az első szerelmem. Egy évig jártunk együtt. Rajongtunk. El akart venni feleségül, pedig még csak nem is csókolóztunk soha...

- És?

- És végül is a mamája ellenezte, közbelépett, a fiút hazarendelte, és bedugta az ország legtávolabbi színházába. Abnormálisan szerette a fiát. Szerelmesének sem ír szebb levelet egy nő, mint amilyeneket ő írt a fiúnak.

- Nem szeretett az téged, ha az anyja el tudta téríteni.
- Szeretett, de az anyját is rajongva szerette és engedelmes volt mint egy gyerek.
- Gyerek? ... Hány éves?
- Most már harminc.
- Óh te buta kis gyerek! - kiáltott fel Bordás és még szorosabban belékarolt. Én pedig olyan szerelmes vagyok beléd, mint az első szerelmem idején, kamaszkoromban voltam. Verd ki a fejedből a karmestert, ez csak amolyan kislányos ábrándozás. Lehet, hogyha az a bálvány megcsókolna, ki is ábrándulnál belőle.

Anita elhúzódva megállt.

- Azért voltam őszinte hozzád, mert nem akartalak hitegetni. Isten veled, többé ne keress! Búcsúra nyújtotta kezét, és felszaladt bérházuk lépcsőjén. Meg volt elégedve magával.

Két perc múlva csörgött a telefon, és Bordás halódó hangjára ismert, ki könyörgőre fogta a dolgot.

- Nagyon kérlek Anita, csak két percre gyere még le. Így nem tudok hazamenni, beszélnem kell veled...
- Ne gyötörj kérlek, ne nehezítsd a helyzetet.
- Anita az Isten szerelmére kérlek, jöjj le csak két percre. - Hangja fuldoklóéhoz volt hasonló.
- Reggelig is itt fogok állni.

Megsajnálta. Végül is lement. A lépcsőházban sötétség volt. Hagyta, ne legyen tanúja senki ennek a szóváltásnak. Ajka szóra sem nyílhatott, Bordás csókjaival majd megfojtotta, s azt vette észre, hogy a férfi lábai előtt térdel és ruhája alatt combjait árasztja el forró ajkával.

- Nincs visszaút - gondolta az asszony kétségbeesve. - Mit lehet itt tenni? - kérdezte önmagától, elreménytelenedve.

A szobába értek. Anita a tv-hez menekült. Bekapcsolta. A „Kék fény” jól ismert műsora folyt. A megölt ápolónő gyilkosságának részleteit ismertette a képernyőről jól ismert riporter. Felkérve a nézőket, ha valaki tud valamit az ügyel kapcsolatban, a megadott telefonszámra továbbítsa.

Ottó leült és rendkívüli módon figyelt. Arca kísértetiesen sápadt lett. Arcbőre gyöngyözni kezdett. Magába roskadtan ült a műsor végeztével, Anitáról sem vett tudomást.

- Mi a véleményed a gyilkosságról, Ottó? - kérdezte Anita.

A férfi úgy nézett az asszonyra, mintha álmából zavarta volna fel, majd kis hallgatás után furcsa, kemény hangon szólalt meg.

- Az, hogy meg tudom érteni a gyilkosságot, ha az anyagi okok miatt történt!
- Mit beszélsz? - nézett Anita Ottó sápadt arcába. - A gyilkosságra nincs mentség. Nem tudod mit beszélsz.
- Dehogynem! - mondta Ottó makacsul, és arcvonásai megkeményedtek.
- Képzeld csak el, hogy te gürcölsz egész életeden át, és egyszer csak megjelenik valaki, aki nem dolgozott érte, és kifoszt a te kis szegénységedből. Hirtelen felindultságból lehet gyilkolni, - tette hozzá megerősítve állítását.

- De örültség, nincs jogunk hozzá, hogy életet oltsunk ki, erre a célra van törvényes út, a bíróság, az ember élete felett csak az igazságszolgáltatás ítélhet.

Anita szenvedélyes hangon próbálta a férfit jobb belátásra bírni, de ő kitartott véleménye mellett. Anita teljesen belebetegedett a véleménykülönbségbe. Bár mellette ült, mégis oly távolinak érezte, mintha más bolygóról beszélt volna. Ez hát amit érzett kezdettől fogva, ez a megmagyarázhatatlan belső ellenkezés, amit csak időlegesen szakított meg a test varázsa.

- Becsület, becsület, szép szó, kis dolgokért, kis haszonért nem érdemes a rizikót vállalni, csak ha nagy a tét, akkor viszont mindent! - tette hozzá éles hangon, és Anita már nem találta érdemesnek a vitatkozást.

Ottóban aznap teljesen elszunnyadtak a testi vágyak, kis ideig ült még, azután felületes kis csókkal távozott.

Anita lelki nyugalma teljesen felkavarodott. Kétdiplomás művelt ember, hogyan lehet ennyire anyagi, sehogy sem fért a fejébe. Elhatározásában még inkább megerősödött. A férfit mindenképpen ki kell kapcsolni az életéből. A testi vágyak fölött kell, hogy győzzön az értelem!

* * *

Anita növendékeit vitte beszámolóra a zeneiskolába, ahol a meghallgatás ünnepi keretek között zajlott, jelentős létszámú, lényegében szülőkből álló, hallgatóság és a zsűribizottság előtt történt a kis hangversenynek is minősíthető zenei beszámoló. Nagyon izgalmasak voltak ezek a beszámolók, a siker függött a vizsgatételek megválasztásától. A gyermekek képességeinek megfelelően kellett kiosztani a zeneműveket. Sokszor előadódak váratlan fordulatok is. Például a gyengébb képességű gyermek hidegvérrel, lámpaláz nélkül, ragyogóan szerepelt; de előfordult az ellenkezője is, hogy olyan gyermek zavarodott bele előadásába, aki az órákon minden esetben szorgalmáról bizonyított. Gondosan osztotta ki a tételeket, figyelembe véve a gyermek dinamikai és ritmusérzékét. A tétel érési idejének meghatározása sem volt könnyű feladat. Ha túl korán kapta meg a tételt, megunta, lélektelenül, akaratlanul is megmásítva játszotta a zenemű kíséretében előforduló akkordokat. Ha későn kezdte a darabot, nem tudott megégni, csiszolásra idő nem maradt. Anita a tanításban agresszív volt. Azt tartotta, amit a közmondás: „a gyermek vagy megszokik, vagy megszökik”. Nem tudott beletörődni, ha a növendék fejlődése nem volt tökéletes. Állandó levelezésben állt a szülőkkal. Különböző módszereket alkalmazott a gyermekeken. Általában sikerrel. Így ritkán szerepelt közepes, általában jeles és kiváló eredményekkel vizsgáltak a gyermekei.

A kis terem most megtelt közönséggel. A gyermekek izgalomtól csillogó szemmel ültek a szülők és nagyszülők mellett. Elérkezett a beszámoló ideje. Némelyik gyermeknek még szomszédasszonya is jelen volt. Anita sem volt nyugodtabb, mint a tanítványok. Alig aludt valamit az éjjel.

A zsűri hat tagból álló csoportja zord arccal ült szemben a közönséggel. Az igazgató megnyitotta néhány bevezető szóval a vizsgát.

A gyerekek egyenként jöttek elő. A kislányokon még a szoknyácska is vibrált.

Szépen szerepeltek a gyermekek. Különösen jól válaszoltak az elméleti kérdésekre. Csak a skála körül van baj mindig. Leginkább itt csúszik be a hiba. A gyakorlatban kis ujjak megzavarodva keresik a billentyűket, a gyermekfülek vörösén izzanak.

A műsort végezetül egy kis kvartett zárja le. A siker óriási. Lelkesen tapsolnak a nagymamák. A kis „művészek” szerényen pislognak a sok dicsérő szó hallatára. Anita felé hangzanak a szokásos köszönő szavak az igazgató részéről.

A kisgyermek végül felszabadult örömmel veszik körül Anitát, elárasztva ajándékaikkal és csókjaikkal. A virágözönből alig látszik ki az asszony. Az egyik szülő autóját ajánlja fel, hogy elszállítsa a csomagokat, de előbb természetesen be kell térni egy presszóba, ahol Anitának enni-inni kell a hálás szülők örömeire.

Ezen a vizsgán túljutott, itt ő volt a hóhér, de a műszaki vizsgára félve gondolt, ott a hóhért fogják akasztani. A jól sikerült vizsga öröme betöltötte. Nyugodtan, nagyon jól aludt.

* * *

Felébredve első gondolata az volt, hogyan kellene Bordást kikerülni. Tudta, hogy ha ez nem fog sikerülni, belesodródhat egy második rosszul sikerült házasságba. Azzal a jól bevált módszerrel próbálkozott, ami sokszor vezetett már megoldáshoz. Ha megoldhatatlannak tűnő feladat előtt áll, szabadon engedi fantáziáját és ötleteit mérlegelés nélkül engedi feltörni, azután kezdi a selejtezést. Sok ötlete között bizonyára akad elfogadható, jó is. Most is sorra vett minden lehetőséget. Utazás...? Üdülés...? Mindenképpen jó lenne, de mind a két eset csak időnyerést jelentene, semmi esetre sem végleges megoldást. Anyagilag sem készült fel egy üdüléshez.

Telefoncsörgés zavarta meg gondolataiban. Adrienne barátnője kedves hangjára ismert.

- Gyere el hozzánk, olyan régen voltál itt - hívta hízelegve.

- Jól van, megyek! - válaszolta hirtelen. - Úgyis szeretnék tőled tanácsot kérni, nagy bajban vagyok.

- Ugyan! Szerelmi téma?

- Honnan tudod?

- Megérzés, de éppen ideje már. No várunk, siess!

Letette a készüléket, és vidám készülődéshez kezdett. Sokat adott a jó megjelenésre, s az üdeségre. Természetesen tusolással kezdte, fésülködés, pici igazítás a szemöldökön. Azután a nehezebb rész, a ruha kiválasztása következett. Szekrényajtaját kitarva kérdezte meg magát: - Mit vegyek fel?

Végül sikerült elég gyorsan döntenie, s miután magához vett két doboz csokoládét és egy csokrot a vizsgán kapott tengernyi virágból, elindult. Buszra szállt.

Adrienne szintén elváltan élt, két nagy lányával. A lányok mindig örültek Anita jöttének, vidámságot vitt közük általában.

Amint belépett, örvendező hangon vette észre a lakás változását.

- Á, á... új függönyöd van. Ez igen, gyarapodunk, gyarapodunk!

Vidáman helyezte magát a kényelmes fotelbe.

- Nos, mi hát az a nagy baj? - sürgette Adrienne.

- Belémszeretett egy mérnök - mondta, s jókedve rögtön elhagyta.

- Ez eddig jó, és... - vágott a szavába barátnője.

- Dehogy jó... Ellenszenves a férfi, nem tudom szeretni... Nem az igazi, hogy mondjam el, a legérdekesebb az egész dologban, hogy hatással van rám mégis... Érted te ezt...? Félek tőle... Tudod, hogy éltem eddig, senki sem tudott megközelíteni, ez pedig...

- Gyerekek, menjetek csak ki! - parancsolt a lányokra Adrienne.

- Folytasd...

- Igazad van, mégis gyerekek még, csak megbotránkoznak, hiszen én sem értem magamat. Teljesen felborult bennem minden eddigi filozófiám a szerelemmel kapcsolatban. A testem vágyódik utána. Hallottál ilyet, nem vagyok normális. Lehet ilyen, hogy szerelem nélkül szerelem? Mi ez? Valami varázslat. Nem vagyok állat. Érted te ezt? Mondd, mit tegyek? Szörnyű a gondolat, hogy a felesége legyek. Szeretnék társat, de még vannak elképzeléseim külsejével, gondolkodásával kapcsolatban! Ne vess ki, szerelemből szeretnék férjet. Félek a csókjától, mert elveszítem magam. Csak az utazás segítene, de ehhez nincs elég pénzem.

- Butaság! Miért nem tartod meg csak szeretődnek. Nem fontos feleségül menni hozzá. Lehet, hogy ő sem gondol házasságra. Egészségtelen ebben a korban egyedül élni... Kell az egyensúlyhoz a testi vágyak kielégítése. Tartsd meg barátodnak, te buta!

- Nem, nem, Adrienne. Én a karmestert szeretem, visszavárom még mindig.

- Ugyan, az egy szép álmom, semmi köze a való élethez. Hidd el nem utolsó dolog az, ha egy férfi ilyen nagy testi hatással van egy nőre. Különben, ha mégis úgy látod, hogy szakítanod kell vele, maradhatsz nálunk, lakhatsz itt egész nyáron is.

- Kedves vagy, de az a baj, hogy itt lakik a közelben, a veletek szemben lévő toronyházban. Előbb-utóbb rájön, hogy itt bujkálok nálatok.

- Hogy hívják, lehet, hogy ismerem is.

- Bordás Ottó.

- Igen, itt lakik az anyjával. Folyton együtt látni őket. Az a hír járja, hogy nagyon gazdagok.

- Én is úgy látom. A két embernek két külön lakása van.

- Az erkélyük ide néz, itt lakik az anyjával. Az ő lakása hol van?

- Itt a közelben, az ablakból megmutatom. Gyere.

Kiléptek az erkélyre. A meglepetésük nagy volt. A velük szemben lévő épület erkélyén ott állt Bordás karba tett kézzel, és mereven nézett feléjük. Meg sem moccant, jelét sem adta annak, hogy látja őket. Éjfélkor még ugyan, abban a helyzetben állt ott, szemét sem vette le Adrienne lakásáról. Ablak mögül titokban lesték a lányok, és jelentették, hogy még mindig nem unta meg. Mikor Anita kinézett, a neonfényben látta az erkélyen álló megszállott férfit.

Adrienne-t már a hideg rázta.

- Te, Anita, még ilyet nem láttam, ez az ember nem normális, én félek.

Leoltották a villanyt.

Nehezen aludtak el.

Adrienne postahivatal-vezető volt. Aznap nem ment dolgozni. Egész nap együtt lehettek, mert kiderült, hogy betegállományban van.

Adrienne kézimunkázott, Anita pedig szóval tartotta. Hasonló sorsuk miatt jól megértették egymást. Az ebédfőzést gyorsan elintézték, délután visszaültek a szobába. Adrienne egész

ruhát horgolt. Az utolsó soroknál tartott, ilyenkor már nagyon izgalmas a feladat, nem lehet abbahagyni.

Egyszer csak csengő berregése zavarta meg nyugalmukat.

Anita ment ajtót nyitni.

A nyitott ajtóban ott állt előtte Bordás, lángoló szemmel.

- Ide is eltaláltál, hát hová rejtőzhetnék előled? - kérdezte Anita elámulva.

- Hiába menekülsz, úgylis megtalállak - szólt a férfi, hangjában leplezetlen diadallal.

A szobából kíváncsian nézett ki Adrienne.

- Gyertek be - szólt ki minden csodálkozás nélkül. Akadozva folyt a társalgás a szobában. Bordás igyekezett megnyerni Adrienne-t, tudta, hogy egy barátnő véleménye kihathat a szerelem további útjára. Felajánlotta segítségét a férfi nélküli háznak. Rögtön került is egy kis szerelési munka. Hozzá is látott a hajszárító megjavításához. Azaz csak látott volna, de hiába forgatta a műanyagot nagy kétségbeesetten, sehogy sem tudott rájönni, hogyan lehetne kivenni a motort belőle. Anita észrevette a férfi zavarát és bosszankodott. Kétdiplomás ember hogyan lehet ennyire ügyetlen? - kivette a férfi kezéből és egyetlen jól sikerült mozdulattal kiemelte belőle a motort. Mindez egy szó nélkül zajlott. Adrienne nem vett észre belőle semmit. Pepecselt vele Bordás egy darabig, s a család örömeire sikerrel járt vállalkozása. A kislány boldogan ment haját mosni.

Anita Bordás mellett ült, és a férfi egyre nyugtalanabb lett. Halkan súgta időnként Anita fülébe.

- Kedvesem, menjünk már. Jó?

Anita sem értette hogyan történt, megint csak Bordás ágyában nézte a mennyezetet. Elbukott ismét.

A férfi hófehér bőre valósággal világított a szoba sötétjében. Mozdulatlanul feküdt Anita mellett. Takaró nem volt rajtuk. Anita kíváncsi volt, hogy mennyi lehet az idő, az éjjeli lámpa gombját kitapogatva fény áradt szét a szobában.

- Ne gyújts fényt! - ugrott fel Bordás, hangjában örült kitöréssel. Mellkasa hullámozott a nagy felindultságtól az előbb még ernyedten fekvő embernek.

- Miért? - kérdezte Anita ijedten. Eloltotta a lámpát.

- Mert idelátnak! - ordított Ottó.

- Kik?

- A nővérszállásról.

Anita nem értette az érvelést.

- Nem tudod, mit beszélsz, a nővérszállás ide több száz méterre van. Az úttest is távol van, egyébként is széles. Különben is a második emeletre, kizárt dolog, hogy bárki bárhol is ideláthasson.

Az asszony a kádban tusolva egyre azon gondolkodott, miért háborodott fel Bordás a fény hatására. A férfi megint elkísérte a mellékutcákon hazáig. Hangulata elborult maradt. A búcsúzásnál semmit sem mondott. Mikor Anita az ablakon át utána nézett, látta, hogyan távolodik a háztól, s feltűnt neki, hogy mennyire lehorgasztja fejét.

Erkélypáholyban ült Anita fekete bársonyban. Szokása szerint két jeggyel egy széken. Így van ez évek óta, a bérletből kettőt fizet, sose tudhatja, mit hoz az év, majd csak akad gazdája a másik fizetett széknek is. Még eddig nem talált arra méltó partnert, akivel szívesen mutatkozott volna. Bordásnak kellene ott ülni, de inkább ne tudja meg senki, hogy valami köze van hozzá.

- Milyen kár, hogy ilyen gyenge az ember - bánkódott Anita. Gondolataiból taps zökkentette ki, mely a híres idős karmesternek szólt, ki sápadtan hajolt a közönség felé.

Felcsendült a jól ismert bevezető tétel a Csajkovszkij b-moll zongoraversenyből. Anita szemét lehunyva adta át magát a megunhatatlan zenei élménynek. Ilyenkor gondolatvilágában megelevenedett a múlt. Egykori szerelmére, a kis karmesterre gondolt. A legutóbbi értesülése szerint külföldön van. Anita édesanyja címére küldi a képeslapokat tíz éve már. Nem felejtette el őt. Felsorakoznak képzeletében a kedves lapok. „Szívélyes üdvözlétem küldöm Párizsból, szeretettel gondol rád Bécsből” és így tovább. Anita a gyerekes betűket örömeiben meg szokta csókolgatni. Utolsó lapja Besangonból jött. Itt szerezte meg a nemzetközi karmesteri díjat. Harmadik lett. Szép eredmény. Érezte ezt Anita már tíz évvel ezelőtt is, hogy a fiú egyszer híres ember lesz, pedig akkor még senki sem tudhatta biztosan az akadémiai években.

- Talán nem is tudja még, hogy elvált asszony vagyok - fűzte tovább gondolatait. Álmodozott egy találkozásról, csak úgy véletlenül meglátni őt egy páholyban. - Istenem de szép is lenne. - Szíve úgy összeszorult a gondolattól, hogy arcán végiggurult a könnye.

Ismét óriási taps jelezte, hogy a mű véget ért. A közönség ma igen hálásan viselkedik. A tapsorkán szünni nem akart. Már negyedszer jön ki a verejtékben fürdő karmester.

Szünet van. Az emberek tódulnak a kijárat felé. Anita a helyén marad, nincs kedve egyedül lézengeni az általában páros emberek világában. Ilyenkor szerencsétlennek érzi magát, a magányosság érzése úgy elárasztja a szívét. Szerencsére a szünet hamar véget ér.

Beethoven 9. szimfóniájával folytatódik a koncert. Anita kedvencei közé tartozik ez a mű is. De jó, hogy az embernek füle van. Mennyi élményt jelent a hallás útján szerzett muzsika. Szegény Beethoven elveszítette a hallását, jut eszébe.

A koncert végeztével megint kínos percek következnek. Egyedül a ruhatárban, egyedül az utcán stb. A buszmegállóhoz érve ismét meglepetés éri. Megpillantotta Ottót. Nem örül. Észreveszi, hogy milyen rosszul öltözött, szóvá is teszi.

- Nincs neked rendes ruhád? Miért nem öltöazol fel rendesen, ha elém jössz? - Zavartan néz körül mikor megkérdi.

- Sok drága ruhám van, de azért jöttem otthoniban, mert nem akartam, hogy Anyukám megtudja, hogy eléd jöttem.

- Ugyan miért nem tudhatja meg?

- Mert nem szereti, ha szerelmes a fia.

- Nem értem - háborodik fel az asszony.

- Tudod, nincs neki senkije sem rajtam kívül és féltékenyen szeret.

- Örület, már megint egy ilyen anya, én vonzom őket.

- Meg lehet érteni őt is! - vette védelmébe a fiú. - Sokat küszködött, szenvedett értem. Szerelme-
gyerek vagyok, látod, ezt is megvallom neked. Elképzelheted, mi mindent vállalt értem.
Diplomámat is neki köszönhetem.

- Jó, jó... - hagyta rá Anita bosszúsan. - Arról beszélj, miért van rajtad gyűrött ing, miért nincs
nyakkendő, és miért vasalatlan a nadrágod?

- Mondtam már, hogy otthoni ruhám.

- Máskor így ne jöjj elé, megértetted? Ne kompromittálj az emberek előtt.

- Jó - ígérte Bordás.

Az útkereszteződésnél megint csak könyörgőre fogta a dolgot.

- Anita, jöjj el hozzám!

Tiltakozását megelőzve hirtelen szájon csókolta az asszonyt. Anitával megfordult a
buszmegálló. Még az utcán soha nem csókolódzott. Ha ilyet látott, rosszállóan fordította el
fejét. - Hová züllött a világ! És most már ő is! - sikongott lelke mélyén egy hang.

Ereje mégsem volt. Ment, mint a fogoly, mert vitték felébredt vágyai, rabláncainál húzva-
vonva a testi vágyak sötét börtönébe.

Senkivel sem találkoztak a lépcsőházban.

Benn a szobában Bordás furcsán viselkedett. Leültette az asszonyt, haját fésülgette, meg-
csókolgatta fűrtjeit. Verseket idézett. Könyvespolcát mutogatta. Egyetemi éveiről, majd
ismeretlen apjáról beszélt. Később nagy köteg külföldi képeslapot mutatott Anitának Európa
fővárosairól, sok tengerentúli is akadt közöttük.

- Bélyeg nélküli lapok? Hogyan jutottál ezekhez?

- Sokat utazom. Ezeken a helyeken személyesen is megfordultam. Minden városképhez
élményem fűződik.

- Az utazáshoz rengeteg pénz kell, hogy tudod fedezni?

- Óh, megkerül az útiköltség, ha az ember ügyes. Nézd - ugrott a szekrényhez, és kitar-
ta ajtaját. - Látod ezeket az öltönyöket? Mind külföldről vannak. Ezt itt Jugoszláviai csempé-
szektől vettem. Tudod, mibe van ez nekem? Nem fogod elhinni. Nézd meg ezt, milyen anyag,
valódi angol szövet, Angliából hoztam, fillérekbe került csak nekem.

- Csempészekkel is szóba állsz? - ütközött meg Anita. - Ennyi ruhád van és mégis ilyen
rosszul öltözől, mire tartogatod? A divatból is kimegy!

- Kíméli az ember azt a kis szegénységét.

Anita szeme a szép műanyag szemetes vödörre tévedt.

- Igen, ránc ruházta a MIK. Tudod, mibe kerül ez nekünk havonta? Két forintba - mondta
panaszosan.

- No és, az is pénz? Egy mérnök fizetéséből csak jut két forint szemetesre.

Bordás szeretett volna eljutni ezen az estén Anita lelkéhez, de minden próbálkozása kudarccal
végződött. Egyikük sem tehetett róla. Két külön világban éltek, más emlőn, más talajon nőttek
fel.

Kedvenc témái közé tartozott az anyja főztjéről való beszélgetés. Anita kíváncsian hallgatta,
vajon meddig fog tartani, ha nem szakítja meg.

Beszélgetéseikkel egyre jobban eltávolodtak egymástól. Az asszony lelke után hiába vágyott Bordás. Anita egykedvű arcát látva szomorúan szólalt meg.

- Nem tudsz szeretni végképp egy picikét sem? Hazakísérjelek? Vagy akarsz...? - nézett az ágy felé kicsit szomorúan.

- Ha már itt vagyok - kacagott fel az asszony, s érzéki öröm vibrált hangjában, mikor Bordás karjába vette, s letette fehér faragott ágyába. Csak ez az egyetlen út volt, melyen megtalálták egymást egy-egy kis időre.

* * *

Anita „Fakaruszt vennék” szövegű hirdetésére hárman válaszoltak. Mind a három fakarusz a közeli tóparton díszlett. Megtekintette mind - végül is a legkedvezőbbet megvásárolta. Vasárnapra tervezte a kiszállítását a „birtokra”. Óriásdaru vitte fel a nagy tetőre, ott letette félredőlve, ahogy a behemót daruszerkezet odalökte.

- Legalább hat férfi kell ahhoz, hogy helyére tegye, hozzáértéssel, szakszerű csúsztatással kötélén. A kötelet ki lehet kötni a villanyoszlophoz - magyarázta a daruvezető, és hozzátette, hogy ő felvállalhatná a munkát, de készüljön fel rá Anita, hogy a csúsztatás többre fog kerülni, mint a szállítás maga.

- Majd megoldom a testvéreimmel - hárította el az ajánlatot Anita.

Fel is kereste testvéreit, mind a három fivére vállalkozott a segítségre, sőt ígéretet tettek, hogy a hiányzó három emberről is gondoskodni fognak.

* * *

Befőzés.

- Fogd a tölcser! - szólt Anita Ottóhoz, és Bordás boldog volt, mert segíthetett. Anita málnaszörpöt rakott üvegekbe.

- Lám, lám, milyen házias vagy - örvendezett. Ottó öröme csak fokozódott, mikor Anita üvegeket hozott ki a kamrából.

- Meglepő, milyen rendes vagy, az üvegeidet tisztán raktad a polcra.

- Látod, látod, nemcsak a te bálvány anyukád házias. Nem szeretem túlzottan a konyhai munkát, de ha már rászánom magam, rendesen csinálom.

Ottó öröme nem sokáig tartott.

Csöngettek... és belépett Anita édesanyja. Bordásnak melege lett. Segített a mamát kabátjától megszabadítani, de legszívesebben elmenekült volna.

Anita is érezte a közelgő vihart. Nem kellett sokáig várni.

- Mondja csak, kedves Bordás - állt a férfi elé a mama - mit akar maga az én lányomtól?

Bordás elpirult és dadogva szavakat keresett.

- Mit akar a lányomtól? - hangzott el még több indulattal a kérdés.

- Sajnos szeretem, testileg-lelkileg - mondta halkán és földre szegezte tekintetét.

- És...? - sürgette tovább.

- Azt hiszem, még Anita sem tudja, mit akar.

- Azt kérdeztem, maga mit akar? Maga tönkretette a lányom becsületét, pedig tisztességesen élt, mint egy szent. Jött maga és lerántotta őt, s még csak feleségül sem akarja venni, csak kihasználja gyengeségét.

Ottó nem védekezett, lehajtott fejjel makacsul hallgatott.

- Nézze, Ottó, én arra kérem, hogy fejezzék be ezt a kapcsolatot, mert ha nem... - itt kezét fenyegetésre emelve folytatta - az Isten fogja megverni, még a nyaka is rámehet!

Anita nem kelt Ottó védelmére, szó nélkül hagyta a viharos kitörést.

Ottó felállt, szó nélkül a fogashoz lépett, felvette orkánját és elment, anélkül, hogy marasztalásba ütközött volna.

- Láthatod - szólt a mama, még most is felindultság remegett hangjában. - Egy szóval sem mondta, hogy feleségül akar venni. Szabadulj meg tőle, lányom, ha eddig megvoltál férfi nélkül, meglehetsz ezután is - mondta kérlelő hangon.

- Lehet, hogy igazad van - sóhajtott Anita, s nedves ruhájával letörölte az üvegek szörpös falát, s fáradt mozdulattal rakta kosárba azokat.

* * *

A zsúfolt autóbuszon egészen az ablaküveghez préselve utazott Anita. Tekintete egy járdán sántikáló, gipszelt lábú férfire tévedt. A bicegőben Ottóra ismert. A férfi arcán is felgyúlt a felismerés öröme, karja magasra lendült, úgy integetett Anita felé.

- Mi történhetett vele, tűnődött Anita. Le akart lépni a buszról, de a kalauz már lecsengette a kocsit, és az dőcögve tovább indult. Még lakása ajtaján a kulccsal bíbelődött, mikor a szoba felől telefoncsörgést hallott. A kagylóban Bordás panaszkodott.

- Láttad, a lábfejem eltörött. Sajnos most már nem járhatok utánad. Nagyon kérlek, jöjj el hozzánk, látogass meg, az édesanyámnál leszek. Megígéred?

- Hogyan történt a baleset? Beszélj el - sürgette Anita türelmetlenséggel.

- Megzavart egy felszarvazott férj, és kiugrottam az ablakon - tréfált Ottó.

- Ne viccelj, mondd el az igazat.

- Majd ha meglátogatsz. Ugye eljössz, ígérd meg - könyörgött tovább.

- Még soha sem voltam nálatok, hogy menjek egyedül, kellemetlen, még gondolkozom rajta, de ne vedd ígéretnek.

- Írd le a címet, Anita, diktálom, és várni foglak nagyon. Erre gondolj, és tedd félre a gátlásaidat, most már megyek, mert nagyon fáj a lábam. Isten véled, várlak... - a vonal megszakadt.

Már egy hete, hogy Bordás lába eltörött, Anita még nem látogatta meg, de szüntelen fülébe cseng könyörgő hangja.

- Várlak, nagyon várlak...

Mit tegyen most? Talán a sors akarta, hogy megszabaduljon Bordástól. Hat hét nagy idő, ha ez idő alatt nem látogatná meg, a férfiben is megerősödhet az elválás gondolata.

Anita érzi, hogy Ottó nagyon várja, ez a gondolat nyugtalanítóan hat rá. Eszébe jut a férfi minden eddigi, észre sem vett kedvessége, apró figyelmessége, megalázkodásai, most minden más színben tűnik fel előtte, mint eddig. Segítőkészsége oly természetesnek tűnt, mikor a parkettázás után ő maga fényezte át wilupállal Anita szobáját, még a festékre pénzt is

kölcsönzött, pedig milyen anyagi természetű ember. Milyen kedves volt, mikor a szúnyogkrémmel meglepte:

- Hoztam neked, hogy a hegyen meg ne egyenek a szúnyogok.

- Embertelenség lenne most tőlem, ha éppen most szakítanék vele, mikor testileg is szenved. Azután elveti ezt a gondolatot. - Mégsem, ...mégis...

Még egy hét múlt el a hangulati hullámzásokkal, végül egy késő esti órában úgy döntött, hogy meglátogatja Bordásékát.

- Nem, este nyolckor mégsem teheti első látogatását, majd holnap.

Másnap délután elindult. Kifelé a kapun a levelesládára vet egy pillantást, és látja, hogy az nem üres. Egy képeslapot vesz ki belőle.

Városkép Párizsból. Kíváncsisággal fordítja meg a lapot, s a jól ismert gyermekes írásról látja, hogy a kis karmester gondolt rá megint.

- Istenem! - dobog fel szíve, csak nem figyelmeztetés, hogy ne menjek el?

Éppen most, a döntő pillanatban jött ez a néhány sor, mely szívét melengető érzésekkel tölti meg. Megcsókolja az írást és egy leguruló könnyecsepp elmácsolja a tintát.

- Te vagy az álomom, Bordás a valóság - gondolja keserűen, a lapot táskájába teszi és mégis elindult a buszmegálló felé.

Megérkezve az idegen bérház lépcsőházában megtalálja Bordás nevét a névtáblán, felette az anyja neve, leánykori: VI. emelet, Bordás Teréz. Nem egyszerű itt a közlekedés, a liftház be van zárva. A házmesternek szól, aki kíváncsian kérdezi, hogy kihez megy Anita. A lift zökkenése után kilép és már az ajtó előtt áll, dobogó szívvel. Az ujját a csengőre teszi. Kis várakozás után a leveles nyílásán át kiles két szem, majd bizonytalan futkosások után megnyílik az ajtó. Anita belépett.

- Kezét csókolom - üdvözölte Bordás anyját.

- Beteglátogatóba jöttem - magyarázta zavartan, s a mama idegesen vibráló szemét keresi, de nem sikerült bepillantania. A szoba közepén ült lábait felpockolva Ottó, arca színes lesz az örömtől, de látni rajta, hogy gátlásokkal küszködik az anyja miatt.

- Gyere, gyere - szólt biztatóan, és Anita belépve csak kézfogással üdvözli őt. A mama látható nyugtalansággal mozog, a vázába rakja az Anitától kapott rózsákat, rövid ujjú karton ruhájából asszonyos gömbölyűséggel virít karjának fehér bőre.

Anita leül Ottó mellé, és miután zavara csillapul, körülnéz a szobában. A lakás úgy néz ki, mintha nagytakarítás maradt volna félbe. A szőnyegek összetekerve a fotelben ágaskodnak. A nagy levelű filodendronról az igényes hálósobabútorra villan tekintete.

A két ágy egymás mellett a szoba bal felén, egymáshoz összetolva, megvetetlen. Ez az észrevétele elgondolkoztatja, míg szórakozottan bólogat Ottó felé.

- Miért van egy szobában a két ágy, holott a lakás több szobás? Miért van akkor Ottónak, a szomszéd toronyházban három szobás külön lakása? Anyja, Ottó állítása szerint, férfi nélkül él, sokszor emlegette, hogy az ő anyja nem ért rá szerelemmel foglalkozni. Nem olyan bővérű asszony. A másik dolog a nagy rendetlenség volt. Ottó elbeszélései szerint a mama mintaszerűen házias, rendszerető.

- Mikor határoztad el, hogy meglátogatsz? - kérdezte Ottó. - Ugye tegnap este? - tette hozzá rögtön a választ is.

- Honnan tudod?

- Tudod, tegnap nagyon vártalak, és azt gondoltam, ha nem jössz el, felszámolom ezt a szerelmet.

- Tehát elkéstem?

- Nagyon haragudtam rád minden esetre, amiért ilyen kegyetlen vagy.

Közben a mama ott sündörgött, valamit keresett, azután a másik szoba felé eltűnt, az ajtót nyitva felejtve maga után.

- Csókolj meg - suttogta Ottó az anyja eltűnése után.

Anita megcsókolta.

- Fáj nagyon a lábad? - kérdezte Anita sajnálkozva.

- Fáj. És unalmas, néha matematikázom, meg rád gondolok.

Anitának feltűnt az asztalon lévő vázában egy szál vörös rózsza. Azt a rózsát nem ő hozta.

- Azt kitől kaptad? - kérdezte kíváncsian.

Kis gondolkodás után válaszolt Ottó.

- Anyukám kapta a szomszédasszonytól.

- Miért? Névnapija van talán? - faggatta tovább.

- Nem... csak úgy...

A mama megjelent ismét. Idegesen forgolódott a szobában. Anita, hogy szóljon hozzá, megdicsérte virágait. Az asszony megajándékozta egy cserép ezüst színű pletykával. Majd egy kalapdobozt nyújtott Anita felé, ajándékozási szándékkal.

Anita szabadkozott, de Ottó is unszolta.

- Ne sértsd meg Anyukát, fogadd el.

Elfogadta, megcsókolta az öregasszonyt.

- Fiam, - szólt a mama - én megengedem neked a fürdővizet, tudod azt ígértük a szomszédoknak, hogy este átmegyünk filmet nézni.

Anita észrevette, hogy ez a „vendégmarasztalás” kizárólag neki szól. Mikor meghallotta a fürdővíz csobogását, felállt.

- Én most elmegyek, anyukád finoman kidobott engemet.

- Ugyan, ne így fogd fel, hisz meg is ajándékozott.

- Igen... igen...

- Gyere el holnap is - kérte Bordás, de ezt igen halkan mondta, szinte csak súgva.

Anita vegyes érzések között ereszkedett lefelé a liftben.

- Furcsa egy család... Nem értem, nem értem...

* * *

A vizsgán Anita dobogó szívvel nyúlt a tétel után. A matematikától félt a legjobban, három tételt kaptak. Az izgalom úgy átfűtötte, hogy úgy érezte rögtön megfullad. Mikor átfutotta a tételeket, rögtön látta, hogy nagyobb probléma nem lehet, az első két példát egész biztosan

meg tudja oldani. A harmadik tétel feléig jutott el, mikor lecsengették az órát. - Na mindegy, így is jó - gondolta megnyugvással, és kilépett a folyosóra, ahol a kipirult arcú leányok túlfűtött hangon magyarázták egymásnak a megoldást.

Anyagismeretből szerencsés tételt húzott, kimerítő választ adott a kérdésre.

Már csak az ábrázoló geometrián kell túljutni. Itt is szerencsés volt. Egy bonyolult idom láthatatlan oldalát kellett elképzelve megszerkeszteni. A feladatot megoldotta.

Boldog megkönnyebbüléssel hagyta el az épületet... Sikerült! Sikerült! Nem volt hiábavaló a sok éjjelbe nyúló fáradozás. Többször is elolvasta a szép oklevelet, amely egy új szakmára jogosította. Örömét most megosztani édesanyjához sietett, ki vele örült sokáig.

* * *

A buszmegállóban álldogálva egy plakátra tévedt tekintete. Ez aztán a meglepetés. - Szabadtéri hangverseny a várban, vezényel G... Ákos... szinte táncolnak régi kedvesének betűi szeme előtt. Meg kellene fogódzni valamiben, úgy elerőtlenedik a hírtől. Elérkezett hát a sokszor elképzelt, nagy találkozás lehetősége, melyről oly sokat álmodozott. Ő már akkor is tudta, hogy a kezdő kis karmester sokra viszi valamikor, meg fogja ismerni a világ.

- Szépnek kellene lenni ezen az estén - ez volt első gondolata, azután beléhasított a fájdalom. - Oh Istenem, miért nem előbb? Szeretett volna kitörölni életéből pár hónapot. Ady vers-töredéket mormolt a szája: „Most, most szeretnék lenni hófehér és tiszta, most mikor már nem térhetek vissza.” - Nem kellett volna legyengülni, nem kellett volna engedni a testi váagnak, hiszen mindig tudta, hogy Bordás nem lesz az igazi.

A buszon másik idézet is felmerült benne Stendhal Szerelemről című könyvéből. Szomorúan mormolta maga elé: „Egy nő jog szerint azé a férfié, akit az életénél is jobban szeret, legyen bármi akadály... egymáséi a szeretők az isteni jog alapján, a természet törvényei szerint.” Könnyes szemmel képzelte el, hogy milyen szép lett volna most, ha botlás nélkül mondhatta volna Ákosnak: - Vártalak mindég, tudtam, hogy fogunk még találkozni! - És mi lesz most? Hogyan fog Ákos szemébe nézni, hogyan fog erről az intermezzóról beszámolni a csodálatos férfinak?

* * *

Brrr... otthon csörög a telefon.

Felveszi.

- Te vagy az, Adrienne? Honnan beszélsz?

- Sajnos a kórházból. Vérvizsgálaton voltam, s kiderült a vérsüllyedésből, hogy valami belső gyulladás lappang bennem.

- Óh, szegénykém. Meglátogatlak, jó?...

- Megkérnélek, Anita, ha jössz, egy virágvázáat, és valami jó könyvet hozz be nekem.

- Adrienne, tudod, mi újság, szabadtéri hangverseny lesz a várban és a karmester tudod ki...?

- Csak nem ő?

- De igen... Ő.

* * *

Mióta Adrienne kórházban van, Anitára ránehezedett a magányosság kínzó érzése. A zene-tanítás szünetel nyáron. A műszaki rajztanfolyamnak is vége. A négy fal nyugalma bizonyos idő után nyomasztóvá válik. Az ember társas lény, beszélgetni vágyik. Kell, hogy kicserélhesse gondolatait valakivel. Nincs kivel megbeszélni a Bordáséknál tett látogatás részleteit. Például, izgatta a vázában látott vörös rózsza. Ottó erre vonatkozó válasza nem hihető. Bizonytalan érzésére választ keres. Úgy határozott, ismét meglátogatja Bordást. A sarki virágárusnál egy csokor rózsát vett, és nyomban buszra szállt.

A házmester többszöri csengetésre sem jött ki, így gyalog indul fel a hatodik emeletre. Hevesen dobogó szívvel csenget be Bordásék ajtaján. Bicegő lépések neszét hallja. Csendben vár. Kulcs fordul a zárban, az ajtó mégis zárva marad. Zavaros érzések között várakozik tovább. Újabb csengetéssel próbálkozik. Semmi nesz. Nem érti, mi lehet a furcsa viselkedés oka. A levelesláda nyílásán át beles, a szoba felől fény árad az előszobába, teljes a csönd, és nem jön senki ajtót nyitni.

Beszól:

- Ottó... - semmi válasz nem érkezik. Ekkor a rózsacsokrot a kilincsre akasztja, és futni kezd a lépcsőkön lefelé, a megalázottság szörnyű érzése sodorja. A futás lelki szükséglet most, jó, hogy hat emelet hosszát kell futni. Szinte magánkívül van. Adrienne... jut eszébe, el kell mondania mindezt, és máris fut a szomszédos toronyház hetedik emeletére, szerencsére a felvonó működik. Adrienne kislánya tágra nyílt szemmel ereszti be.

- Anyukád?

- Kórházban van - válaszol a gyerek.

- Tényleg... - restelli el magát, mennyire kikapcsolt az agya. Az ablakhoz siet, Bordásék felé pillant. A toronyház bejárata felől hosszú fekete hajú lány szalad fűgén. Visszafordulva fölfelé integet mosollyal az arcán. Úgy tűnik, Bordásék erkélye felé.

Vissza Bordásékhoz, most bizonyosságot szerezhet, ha a lány valóban tőlük jött ki, akkor a rózsacsokor nincs már a kilincsen. Érzése nem csalt, bevették. Csenget, és most kinyílik az ajtó. Bordás meglepetten fogadja.

- Azt hittem, anyuka jött meg - dadogta. - Kiment a hegyre, az előbb is te csengettél? - kérdi.

- Igen. Miért nem nyitottál ajtót? - kérdezi ingerülten, mikor Ottó bezárja mögötte.

- Azt hittem, hogy a szomszédasszony csönget.

- Ez nem igaz, szólítottalak, így a hangomról fel kellett ismerned.

Bordás körülbicegi Anitát, az asszony féltékenysége mosolyra fakasztja. A kellemetlen kérdések elől a jól bevált csókokkal próbálkozik. Anita dühödten húzódik el, bosszúságától alig lát. Gyűlöli már Bordást, s már tudja kétségbeesetten, hogy értelmes magyarázatot nem fog kapni. Hazudik, hazudik.

- Miért nem nyitottál ajtót? - kérdi egy fokkal emeltebb hangon. - Válaszolj! - kiáltja parancsolón, de Bordás csak mosolyog, s egyre azon fárad, hogy az asszony érzékiségét felkeltse.

- Mert anyukám arra kért, hogy senkit se engedjek be, amíg ő haza nem jön, és ... mert főztem a vacsorát.

- Ez nem igaz, vedd tudomásul, hogy többé nem jövök el hozzátok. Tudom, hogy azért nem engedtélt be, mert nálad volt a fekete hajú lány.

Bordás változatlanul vigyorgott, s az ágy felé vonta az asszonyt, de ő hadakozott, ellenállt. Most csengő berregése zavarta meg Bordást, Anitát elengedve az ajtóhoz sántikált. Az anyját engedte be. A mama szeme gyűlölettel villant Anitára. Aztán zavaros panaszkodással tett le egy nagy kosarat, szívéhez kapkodva, vetkőzésbe kezdett. Hirtelen mozdulattal dobálta le magáról kabátját, végül ruháját is. Szemérmetlenül állt ott előttük csipkés fehérneműjében, és fiát hívogatta.

- Gyere, fiam, segíts kigombolni a pántomat.

Anita segíteni akart, de az anya elhárító mozdulatokat tett.

- Ezt a fiam jobban tudja.

Az ágyban csodálatosan megváltozott. A mártír szerepet tovább játszotta, de kevert bele már egy kis asszonyos tetszeni vágyást is. Nem takarta el nyloncsipkéből áttetsző kebleit, mezítelen gömbölyű karjait.

- Ez az én sorsom, nekem csak a szenvedés jutott ebben az életben - mondta kissé színészkedve.

Anita titkon Ottó arcát figyelte, és látta, hogy a fiú nagy imádattal csüng anyja minden szaván, s arcán miként ömlik el a gyermeteg bambaság.

- Egyedül neveltem a fiamat, háborús időben.

- Az én anyám négyünket nevelt egyedül, ugyanabban az időben - illesztette ide a nem tetsző mondatot Anita.

- Diplomát adtam neki.

- Az én anyám négynek adott diplomát, ha így vesszük, bár szerintem a diplomát az egyetem adja - helyesbített Anita.

Ellenséges hangulat alakult ki a két asszony között. Végül Anita felállt indulásra készen.

- Lekísérlek - szólt Ottó, és dagadt lábfejét, mely már gipsz nélkül volt, próbálta cipőbe gyömöszölni.

- Nem mehetsz, fiam! Majd én! - vállalkozott a mama, de ő most hősiesen kitartott elhatározása mellett.

A liftben nem szóltak egymáshoz, a kapualjban Anita utolsó kísérletet tett, hogy Ottó titkát megtudja.

Közben Ottó arca elsápadt, mert hallotta, hogy a liftet valaki felvezényelte, majd ismét ereszkedik lefelé.

- Ez Anyukám lesz - rezzent össze. Valóban a mama lépett ki haragvó arccal, fiát megsürgette és eltűnt újra a liftben.

- Isten veled, Ottó, most már soha többé nem fogunk találkozni - nyújtotta kezét búcsúra.

Ottó arca elváltozott, ujjait fenyegetően felemelve szólt.

- Anita, vigyázz! Ha elhagysz, Carmen sorsára jutsz!

Anita vissza sem nézett, fülébe csengett a férfi furcsa fenyegetése. Még ágyában is azon törte a fejét, hogy miért mondta ezt Ottó, hogyan is járt Carmen. Végigvonult előtte az ismerős opera részlete, Carment a féltékeny kis katona megölte, mikor elhagyta őt a torreádor miatt. Nem tudott elaludni, mint filmkockák peregtek a Bordással kapcsolatos események, kezdettől

fogva az utolsó látogatásig. Egyre zavarosabb és titokzatosabb lett előtte ez a Bordás-ügy. Ragaszkodik hozzám, könyörög, hív, ha megyek nem enged be. Nem őszinte, hazudik. Sok régen elhangzott mondata elevenedik fel, melyek annyira megbotránkoztatták. A mondatok felsorakoztak, összeálltak, mint kaleidoszkópban az üvegszemcsék, és kibontakozott elméjében egy borzalmas gyanú.

- Lehet gyilkolni anyagiakért...

- Nagy rizikót érdemes nagyobb összegért vállalni...

- Ne gyűjtsd fel a villanyt, idelátnak a nővérszállásról...

- Vigyázz, ha elhagysz, Carmen sorsára jutsz!...

Milyen furcsán viselkedett a „kék fény” nézése után és közben...

Folytonos összerezzenései...

Csempészekről van a sok ruhája...

Sok külföldi útja...

Istenem csak nem... - ugrik be egy gondolat, forróság önti el testét, felül az ágyban, csak nem...?

Gyilkost szeretek?

Lehet, hogy ő ölte meg Kurucz Annát? - szabadjára engedte most fantáziáját. Lehetséges, hogy külföldi útjai során ő szerezte be a kábítószer, amit a később megölt ápolónő árusított ismerősei és az orvosok körében? Ez a nő megkárosíthatta, lehet, hogy nem tudott elszámolni a pénzzel? Azt is beszélik, hogy fel akart hagyni a múltjával, tisztességes útra kart lépni, mert egy orvos feleségül akarta venni.

Anita gondolatai száguldottak, szíve hevesen dobogott. Tovább fűzte gondolatait.

A gyilkosságot az anyja sugalmára követhette el Bordás, a nővérszállással szemben laknak, ezért tudott nyom nélkül, gyorsan eltűnni, hiszen csak át kellett szaladnia az úttesten, és elnyelte a bérház.

Anita felkelt az ágyból, le-föl sétált a szobában. Szeméből előtörtek könnyek, sírt.

Szerencsétlen ember! Legalább életfogytiglan ítélet vár rá, ha önmagát jelenteni fel, ez enyhítő körülménynek számítana. Szegény, szegény Bordás.

Furcsa módon az elbukott ember közelebb került most hozzá. Iszonyat, vagy ítélet helyett végtelen szájalom lopózott szívébe. Egész kínlódó kapcsolatukra most más szemmel nézett vissza. Így már érthetőbb első találkozásuk alkalmával tapasztalt nagy érdektelensége, az a minden mindegy magatartása. Végtelen alázata, görcsös ragaszkodása így érthetőbbé válik. Figyelmessége már-már jóságnak tűnik Anita lelke utáni siránkozásai, most fájdalmasan, önvádolóan vetítődnek vissza. Ő volt az egyedüli férfi életében, aki a lelke után is vágyott.

- Belőled béke árad, megnyugszik melletted a lelkem - hányszor mondta panaszosan.

- Megbolondítottál az őszinteségeddel, de a lelkedet nem sikerült elérnem.

És Anita sírt egész éjjel.

* * *

Átható éterszag terjengett a kórház levegőjében. Anita a folyosó ajtajain a számokat figyeli. A tízes szobát keresi.

Adrienne mosolyog, szőke fejét hamar megpillantja.

- Aranyos vagy - szól meghatottan -, köszönöm, hogy bejöttél
- Hogy vagy, Adrienne? Van valami eredmény? - kérdi aggodalmas arccal.
- Vastagbél gyulladás. Nyugalom, pihenés az ellenszere.
- Nyugalom...? Van ilyen amíg élünk...? Adrien... Kínos éjszakám volt.

Közel hajol a beteghez.

- Egy rettenetes gyanú él bennem Bordással szemben. Egy mindennél szörnyűbb bűnt gyanítok az életében.

- Te... - sápadt el Adrienne amúgy is sápadt arca -, csak nem ő gyilkolta meg az ápolónőt? Nézd a karom, elborzadok a gondolattól - mutatta lúdbőrös karjait Anita felé.

- Te is feltételezed? Te is éppen erre gondoltál? Én abban reménykedtem, hogy kivered a fejemből ezt a szörnyű gondolatot.

- Tudod, Anita, nekem is vannak megérzéseim gyerekkorom óta és azok utólag be szoktak igazolódni... Egyébként van újságom a számokra. Itt a szobatársak között van, aki ismeri Bordásékát. Tőle hallottam egyet-mást Bordásékról, nem tudom, elmondjam-e neked?

- Ugyan Adrienne, sért ez a kérdés. A barátnőm vagy, nem hallgathatsz el előttem semmit. Kérlek, légy őszinte hozzám.

- Azt mondják - kezdte suttogóra fogva hangját, - hogy Ottó öt évig udvarolt egy lánynak, akit végül is teherbe ejtett, azonban nem akarta feleségül venni. Bordás anyja pénzt ígért a szerencsétlen leánynak, hogy vetesse el a gyermeket, ő azonban ragaszkodott az első gyermekéhez. Ekkor Bordásék megzsarolták a lány szüleit, vállalták a házasságot ötvenezer forintért, amit a szerencsétlen lány apja ki is fizetett szorult helyzetében. Egy hétig sem éltek együtt, Bordás beadta a válópert. Ha ez igaz, feltételezésed is igaz lehet. Ettől az embertől minden kitelik.

Hangját könyörgőre fogta.

- Anita, én félek ettől az embertől. Az Isten szerelmére kérlek, kímélj meg engem, két gyermekem van, szeretném felnevelni őket, el ne árulj, mert ez képes minden bosszúra.

- Ne félj - bízta Anita, - az a tervem, hogy elmegyek ehhez a volt szerelméhez, és megtudok mindent tőle. Tudom, hogy hol lakik, mert Ottó rámutatott a házra, mikor arra sétáltunk. A nő az erkélyen állt. Bízom benne, hogy a nőt sikerül megnyernem, és őszinte lesz hozzám.

- Köszönöm a virágot és a vázát, kérlek, vigyázz nagyon magadra, Anita, mert ha igaz, akkor te igen nagy életveszélyben vagy.

- Mit tehetek most már, benne vagyok - állt fel Anita indulásra készen.

- Isten veled, Adrienne. Mikor szabadulsz innen?

- Egy-két hét múlva

* * *

Anita eltűnt a lépcsőkön. Sietett nagyon. Egyenesen Bordás volt menyasszonyának lakása felé igyekezett. Az első emeleten tétovázva állt meg három ajtó előtt. Asszonynevét nem tudta, így

csak találomra nyomta meg az egyik csengőt. Fekete hajú, kicsit elhízott, markáns arcú nő nyitott ajtót.

- Bocsásson meg a zavarásért - nyújtotta kezét bemutatkozásra az asszony felé. - Nem vagyok benne biztos, hogy jó helyen járok. Bordás Ottó volt menyasszonyát keresem. Nagyon fontos dologban a segítségére van szükségem.

Az asszony elég bizalmatlanul méregette Anitát, mégis intett, hogy lépjen be.

- Nagyon kérem, legyen hozzám őszinte, Bordás Ottóról szeretnék érdeklődni.

Az asszony ideges rándulása elárulta, hogy valóban hozzátartozott. Anitának helyet mutatott.

Anita leült és gyorsan beszélni kezdett.

- Én egy hajótörött asszony vagyok - kezdte fejét lehajtva. - Egy válás mögöttem, Ottó utánam jár és félek tőle.

A fekete asszony egy cigarettára gyújtott. Anitát is megkínálta.

- Köszönöm, nem élek vele - hárította el finom mozdulattal. - Rosszat sejtek, zavaros érzéseim vannak vele kapcsolatban, félek... nem szeretném ismét elrontani az életem.

A molett nő bizalmatlansága feloldódott. Arcán nagy szomorúság tükröződött, mikor a múltat visszaidézve megszólalt.

- Sajnos valóban a menyasszonya voltam, öt évig jártunk együtt... Tönkre tett. Az idegostályra juttatott... Nagyon szerettem. - Nyelve megoldódott, ömlött ajkáról a felidézett múlt. - Jelleméről beszélni nem lehet, mert egyszerűen nincs neki... Anyagias, két forintért megölné az anyját is, pedig őt nagyon szereti... Hazug. Hízog. Nagyon befolyásolható, sajnos csak rossz irányban. Nekem nem sikerült az anyja hatása alól kivonni. Ami a legszörnyűbb... Akit ő megcsókol, az örökre elveszett ember. - Anitára nézett kutató kíváncsisággal.

- Még most is utána járnak a régi szerelmei, pedig asszony is van már köztük. Egyszerre képes párhuzamos kapcsolatokat tartani... Az anyja ígézetében él. Öt év alatt egyszer sem fordult elő, hogy az anyja nélkül mentünk volna moziba. Az anyjával való kapcsolata nagyon furcsa.

- Ezt én is észrevettem - szólt közbe Anita.

- Például az anyja hátát csak a fiú tudja megmosni. Képzeld el az öreg nőt, a fiú előtt mosakodik szemérmetlenül mutogatva melleit. Szerintem szerelmes a fiába. Féltékeny rá. Engem is gyűlölt. Egy szobában alszanak, ágyuk összetolva, mint a házasoké. - Cigarettájából mélyet szívott, elmélázva.

- Igen... ezen én is elgondolkoztam. Bennem is felmerült ez a szörnyű gyanú. Förtelmes ügy - mondta Anita.

- Mellettem másik nője is volt. Az is teherbe esett. ötvenezer forintért vette feleségül. Egy hétig éltek csak együtt. A nő apja visszaperelte a pénzt. Mikor én bejelentettem, hogy úgy maradtam, az anyja csinált egy mű ájulást. Aztán könyörgött, hogy vetessem el a gyereket. Nagy összeget ígért, nem tudtak rávenni. Idegösszeroppanással kórházban szültem meg gyermekünket. Főnököm, aki titokban szeretett, feleségül vett Bordás gyerekével. Még a gyerektartási díjat sem kérte tőlük. Áldott jó ember... Sajnos a gyerek örökölte Ottó rossz jellemét. Hasonlít is rá. Szenvedek a természete miatt. - Elhallgatott. Anitára szánakozva tekintett, mint sorstársára, Bordás újabb áldozatára és könnyögőn folytatta.

- Meneküljön tőle ha tud... de ez szinte lehetetlen. Képes kutya módra megalázkodni, reggelig a küszöbön sírni, ígérni, hazudni. Szörnyű ember, lehetetlen tőle szabadulni, amíg ő nem akarja.

- Származásáról mondjon valamit - kérte Anita, és közben azon gondolkodott, hogy Ottó hazudott-e neki.

- Érdekes története van - kezdett az elbeszélésbe, közben szívott egy slukkot a cigarettából és kényelmes mozdulattal maga elé merengve elnyomta a cigarettavéget a hamutálban. Anita figyelte a kezét. Erős, nagy keze volt, sötét színű lakkal festett körmei. Ujjvégei nem vékonyodtak el, mint Anitáéi.

- Ottó félig grófi vér, félig cigány.

- Hogyan? - faggatta Anita.

- Az ő nagyapja a grófnál juhász volt. A juhász leánya az ő anyja, nagyon szép leány volt. Cigány létére fehérbőrű, nem csoda, ha a gróf beleszeretett. Ebből a szerelemből született Bordás Ottó. Házasságról persze szó sem lehetett. A gróf apja bánatdíjat fizetett a juhásznak. Innen származik Bordásék nagy vagyona. A leányanya megszülte a fiatal gróf gyereket és felnevelte egyedül. Ottó nagyon hasonlít gróf apjára, ezzel magyarázható, hogy bálványa lett az anyának. Szerintem az anya rajongása, a fiú növekedésével egyre fokozódott és szerelemmé fajult. - Elhallgatott.

- Maga is így látja, bennem is felmerült ilyen gondolat - szólt Anita. - Rendkívül féltékeny a fiára.

- Látja, milyen őszinte voltam, mindent elmondtam róluk, amit csak tudtam. Ne gondolja, hogy belőlem is a féltékenység beszél. Már nem szeretem.

- Nagyon szerette?

- Nagyon - sóhajtott mélyet.

Anita a nő arcán mélységes fájdalmat látott, részvét volt szívében sorstársa iránt, de nem juttatta szóban kifejezésre.

- Az anyja nekem is nagyon ellenszenves - mondta Anita, hangján érződött, hogy mennyire megterhelt a lelke.

- Igen, és az a szomorú, hogy fiát minden bűnre rá tudja venni. Ha azt mondja Ottónak, hogy ölj, ő gondolkodás nélkül ölne is.

Anita megborzongott.

- Nem merem kimondani, hogy mily szörnyű gyanú él bennem Bordással kapcsolatban.

- Sejtem. A bátyám is velük hozza összefüggésbe azt az esetet, amire maga gondol. Anyagiakért ezek mindenre képesek. A leányszállással szemben laknak - tette hozzá sokat mondó hangsúllyal.

Anita elerőtlenedett a hallottak hatására. Lassan felállt, és búcsúzáskor így szólt.

- Nagyon köszönöm az őszinteségét. Áldja meg az Isten. - Az asszonyhoz hajolva megcsókolta annak arcát.

* * *

Sietve ment hazafelé, nem kívánt most ismerőssel találkozni. Otthon, szobájában nyugtalanul sétálva átgondolta a hallottakat, és azon gondolkodott, hogy mit tegyen.

- Holnap lesz Bordás születésnapja. Elmegyek hozzá és ki fogom venni. - határozta el.

Anita még reménykedett. Szerette volna, ha kiderül, hogy csak képzelődött, amit az éjszaka sugalmazott az csak fantazmagória, amit hallott merő rágalom.

Könyvespolcáról levette a Bováriné című kötetet, gondosan becsomagolta selyempapírba és elindult. Az úton betért egy csemegeboltba, ahol vett egy kiló banánt.

Csengetésére Bordás anyja jött ajtót nyitni. Látható bosszúsággal vezette be. Ottó meglepetten nézett Anita felé.

Anita Ottóhoz lépett, és hangját halkra fogva szólt.

- Szeretnék veled beszélni, jöjj ki velem.

Ottó szó nélkül vette a kabátját. Az anyja utána szólt.

- Siess vissza, fiam, mert különben nem főzök.

A liften szó nélkül ereszkedtek lefelé. Lent szólalt meg Ottó.

- Mi újság? - kérdezte.

- Születésnapod alkalmából szeretnék felköszönteni.

- Nagyon kedves tőled, hogy nem feledkeztél meg róla. Akkor legjobb lesz, ha felmegyünk a lakásomra.

- Jó - egyezett bele Anita.

Jól néz ki a lakás nappali megvilágításban. A napfény finom csipkefüggönyön át szóródott be intímen az új bútorokra, de Anita lelkében ború uralkodott, mikor megszólalt.

- Kíváncsi vagyok neked sok boldog születésnapot - megcsókolta Ottót az arcán. Leültek a heverőre. A férfi átvette az ajándékot, s önkéntelen mozdulattal megfordította a könyvet, hogy az árát megpillanthassa. Aztán a banánból vett egyet, héját lehúzta és Anita felé nyújtotta.

- Harapj - bízta, aztán ő is harapott, majd a gyümölcs végét szájában tartva hajolt az asszony ajka felé. Most Anita harapott ismét. A banán egyre rövidebb lett, s mikor az ajkuk egymásra talált, hevesen megcsókolta Anita. Az asszony kibontakozott a csókból, és Ottó most észre vette, hogy az arcszíne nagyon sápadt, szemei pedig vörösek, mintha sírt volna.

- Te sírtál? - kérdezte megérezve Anita szomorúságát.

- Igen - szólt Anita halkán.

- Miért?

- Miattad.

- Miattam?

- Igen, miattad.

- Beszélj érthetőbben.

- Ottó! - kezdte drámai hangon az asszony. - Én... megtudtam a legnagyobb bűnödöt... amit senki sem tud még az anyukádon kívül.

Itt szünetet tartott, Ottó arcát erősen figyelve. Mint akit áram ütött, úgy ugrott fel Ottó. Hangja üvöltéshez volt hasonló.

- Mondtad már valakinek? Mondd, kinek mondtad már?

- Csak anyámnak és Adrienne-nek.

- Úristen! Ez neked csak! ...Most mit kezdjek veled? - Anitához ugrott, és két kezével torkát kapva meg. - Mondd, tudsz te hallgatni?

- Ne félj tőlem, Ottó, nagyon sajnállak és veled érzek. Biztos vagyok benne, hogy az anyád sugallta a bűnt, és azért jöttem, hogy figyelmeztesselek, ha könnyek közt nem bánod meg, amit elkövettél, újból el fogod követni, mert a lejtőn nincs megállás.

Ottó elengedve Anita nyakát, nyugtalan sétálásba kezdett, mint a ketrecbe zárt oroszlán, majd hirtelen megállva Anita végszavára, arcához emelte kezeit, mint aki szörnyű dolgot lát és felkiáltott.

- Nem, azt soha többé, én nem akarok vért látni.

- Oh, Istenem - lelke mélyén sikongott Anita, - beismerte, kimondta amit én nem mertem kimondani. Ereje úgy elhagyta ebben a pillanatban, úgy érezte, hogy rögtön összeesik.

Ottó a felindultságtól zihálva lélegzett, mellkasa hullámozott, és őrjöngve közelített Anita felé.

- Mondd, kivel beszéltél? Honnan tudta meg?

- Megsejtés, Ottó, az éjjel nem tudtam aludni. Rég elejtett szavaidat raktam össze. Egész éjjel sírtam.

- Nem igaz! Hazudsz! Mondd meg, hogy kivel beszéltél?

- Miért nem hiszel nekem? Tudod, hogy nem szoktam hazudni.

- Ez lehetetlen, beszélned kellett valakivel - hangja most könyörgőre vált. - Ha szeretsz egy kicsit is, ha jelent az életem valamit neked, meg kell mondanod, hogy kitől tudta meg.

- Igazat mondok, Ottó. - A férfi összeroskadtan ült le Anita mellé.

- Életem a kezekben, tudom mit kellene tennem, de érzem, hogy nem tudom megtenni - nyöszörögte.

Anita tudta, hogy mi viharzik Ottó lelkében, de azt is tudta, hogy nem lesz ereje áttörni azon a szereteten, ami most belőle áradt.

Ottó még reménykedett. Az asszonyt ölbe vette és az ágyra tette, hogy a szokásához híven újra hatalmába kerítse. Anita alatta vergődve ismét érezte, hogy életveszélyben van. Ottó simogatást álcázó keze folyton a nyakát keresi, és világosan látta, hogy mellkasa hullámozását, gyors lélegzését most nem a szerelem szenvedélye okozza, hanem az idegek megfeszített, kétségbeesett harca, egy utolsó próba az életért. Anita szeméből hullott a könny, de saját élete féltése helyett Ottó lelki győzelméért harcolt. Hitt, fanatikusan hitt most abban, hogy a fiú lelkében a jó felülkerekedik, s megadja magát sorsának. Hitte, hogy az életösztön felett is diadalmaskodik a szerelem. Így ellenkezés nélkül adta oda magát. Ottóban a harc eldőlt. Anita szép testére borulva suttozta.

- Szeretlek, nem tudom megtenni.

Míg öltöztek egyikük sem szólt, Anita folyton figyelte a férfi arcvillanásait. - Ottó arcának vonásai most nagyon megkeményedtek, látta, hogy feszülten gondolkodik, valamire készül.

Úgy látszik, még sem tudott semmit kitalálni, mert az ajtóhoz ment és megfordítva a zárban lévő kulcsot, az ajtót kitarta és az asszonyt maga előtt kiengedve, a lépcsőházba lépett.

Anita otthona felé tartottak a szokásos úton, szóltanul. Az asszony megpróbált belékarolni, de Ottó kivédte mozdulatát. Karját úgy testéhez szorította, hogy lehetetlen volt karját Ottóéba fűzni. A kapu előtt szokatlan idegen kemény hangon szólalt meg.

- Anita, úgy döntöttem, hogy kapcsolatunkat a mai napon megszakítjuk, mindaddig nem fogunk találkozni, míg meg nem mondd, hogy kivel beszéltél, és írásban nem adod, hogy mit mondott az illető. Három hét gondolkodási időt kapsz.

Naptárát most zsebéből elővette, hogy bejegyezze a napot.

- Ha három hét múlva sem vagy hajlandó elárulni, hogy kivel beszéltél, most megígérem és erre megesküszöm, soha többé nem fogunk találkozni.

- Ottó, három hét múlva sem tudok mást mondani, mint amit most mondtam.

Könnyein át látta a távozó férfit, mint lép fel a buszra és hogyan zárul be mögötte a csuklós kocsiját.

* * *

Anita ragyogó napsütésre ébredt vasárnap reggel. Sportosan öltözött fel, lábára bakancsot húzott, hátizsákját megpakolta ennivalóval. Kis fonott korsóját megtöltötte borral, mert lehetséges, hogy szalonasütésre is sor kerül, ahhoz pedig nélkülözhetetlen egy kis bor. Vajon sikerrel jár-e a mai próbálkozás. A buszmegállóban mosolyogva várta a kis csoport. Minden fivére eljött családotól, és amint megígérték, segítséget is hoztak. Attila vastag kötelet is hozott, amit felváltva vitt fel a hegyre a férfiak csoportja.

A férfiak körülsétálták a félredőlt, kerék nélküli kocsitestet, s egyöntetű véleményük az volt, hogy megérte az árát. Azután azt tárgyalták meg, hogy hogyan is húzzák lejjebb, a kijelölt helyére. Nem kis időbe telt, míg ötleteik különbözősége miatt egy nevezőre jutottak. Attila a vastag kötélvéget a hegytetőn lévő villamosvezeték fémvázához erősítette, a másik végét pedig a kocsihoz. Így biztosították be a több tonnás szerkezetet a zuhanás ellen. Rágondolni is szörnyű, mily katasztrofális zuhanás lenne, ha valamilyen véletlen folytán megindulna a kocsiját a lejtőn. Nagy az izgalom, a gyerekeknek el kell hagyni a teret, ahol a munka folyik. Attila veszi át a vezetéskét. Előre megbeszéli a férfinéppel a szükséges műveletek előrelátható mozzanatait.

- Az erővel takarékoskodni kell. Erőt akkor adjatok a húzáshoz, ha elhangzik a „hórukk”. Az első „hórukk” után a kocsiját negyed méternyi csúszott előre. A másodikkal az egész társaság elterült a földön, mert a köté eloldódott. A gyerekeknek tetszik az eset, vidám nevetésük felveri a csendet. pedig nem is olyan nevetséges a dolog, az öreg Péter bácsi kiáll a sorból, alighanem eltörött egy bordája. Lassan halad a farkusz lefelé, az erő is fogytán. Dél felé mégis a kijelölt helyére kerül. A férfiakról szakad a verejték, de vidámak, mert nem volt hiábavaló a fáradságuk.

Az asszonyok is ügyeskedtek közben, bográcsban rotyog a jó illatú gulyás. Mikor elkészül az ebéd, körülülük a tüzet, mint a cigányok, és mindenki megkapja a porcióját műanyag tálkában. A kis korsó addig járja körül a társaságot, míg ki nem ürül. Anita mosolyog, de úgy érzi magát, mint Leoncavallo bajazzója. Mindenesetre sikerült a bánatát elrejteni. Hazafelé a hegyi úton a sor végére maradt, hogy édesanyjával beszélhessen. Mikor röviden közölte a történetet, a mama komoly arccal mondta.

- Látod, fiam, megmondtam én neked az első alkalommal, hogy olyan alattomos képe van, mint egy bűnözőnek. Egyelőre ne beszélj róla senkinek, készülj fel lélekben, mert ha a feltételezésed igaz, állampolgári kötelességed, hogy feljelentsd.

- Édesanyám, én erre nem leszek képes. Úgy érzem, nem tudnám megtenni - nyögött fel Anita.

* * *

Ottó ígéretéhez hűen betartotta szavát. Csak telefonon érdeklődik, csak egyetlen mondatot kérdez. - Nos megkapom az írást? - aztán hozzáteszi. - Még gondolkozhatok, - és meghatározza a megállapodás szerinti hátralévő napokat.

- Szerencsétlen ember, mit élhetsz te most át - gondolja Anita és nincsen benne megvetés, csak szánalom az elbukott ember iránt.

Ismét egy átvirrasztott éjszaka következett. Anita álmatlanul forgolódik ágyában, és minden igyekezetével azon van, hogy felmentse Bordást. A fiú vétkét minden igyekezetével a gonosz anyja számlájára szeretné írni. Szépnek, és regényesnek tűnik a gondolat, megmenteni Ottót a mama ígézetéből, és osztozni szenvedéseiben. A fiú lelkét analizálva úgy véli, hogy jó. Egyetlen legfőbb hibája, hogy befolyás alatt áll.

Végigpergette emlékezetében regényes származásának történetét. Egy könnyelmű gróf törvénytelen gyermeke, az úri osztály kidaszította, rábízva a sors által egy szerencsétlen, érzelmileg kifosztott, elbukott, kihasznált leányra, aki gyermekét a létbizonytalanság ellenére vállalta, de megkeseredett, társadalomellenes, lázadó, gyűlölködő gondolkodását átplántálta a kisgyermek lelkébe is.

- Állj bosszút, fiam, ha valaki megkárosít - mondogatta a növekvő gyermeknek. - A kisfiú édesanyját rajongó szemmel, imádatlással szerette és rajta kívül mindenkiel szemben találta magát, hisz a társadalom konvencionális gondolkodása megvetette őket. A jóság és a feltétel nélküli engedelmesség következképpen gyengeséggé is válhat, és kihasználójává válhat egy erősebb gonosz akarata. Anita véleménye szerint Ottó éleseszsége, szenvedélyes rajongása más emlön nevelkedve pozitív egyéniséggé alakulhatott volna.

Ottó munkahelyén teljes odaadással dolgozik. Anita legfrissebb értesülései szerint most is egy közeli előléptetés előtt áll. Anita szánakozó lelke a végletekig lendült. Bordás minden jó megnyilvánulását egymás mellé rakta felnagyítva, a rosszakat mellözve. Felidézett a múltból minden pici mozzanatot, amelyek felett akkor elsiklott. Visszaemlékezik segítőkészségére és most százszorosan értékeli. Például milyen öröm volt az arcán a nyáron, mikor a parkettafestéket hozta Anita számára, melyre a pénzt is előlegezte a bálvány anyja tudta nélkül. Milyen lelkesen kente fel az erős szagú festéket, ebédidőben szökve ki a vállalatától. Verejtéke, mint a gyöngy gurult a lakkal mázolt lécekre. Anita pedig kegyetlenséggel viszonzta jóságát. A festék árát a mamának adta fel postán, hogy fájdalmat okozzon vele az anyagiasság, féltékeny asszonynak. Bizonyos, hogy ezért megszenvedett a fiú az anyjától.

Bordás most fél... Elsősorban Anitától, mert tisztában van azzal, hogy Anita a bűnpalástolás társadalom ellenes vétkét nem fogja vállalni.

- Feljelentened állampolgári kötelességed - hallja most is édesanyja szavát.

- Én jelentsem fel, éppen én? - Gyötrőek ezek a gondolatok, tudatosan még egy rovarnak sem okozott pusztulást. Minden szenvedésének oka az a kis elgyengülés amit az első csók pillanatában érzett. Oh, ha akkor nem veszíti el a fejét, mennyi kint elkerülhetett volna. A nagy költő szavait most szokatlan átérzéssel suttogja magának: „Most szeretnék lenni hófehér és tiszta, most amikor már nem térhetek vissza”. Gondolatai össze-vissza csaponganak.

Szorongó érzések vetítik elé a fekete leány képét. Ki volt a fekete leány? - kérdezi magától, majd felrémlik Ottó egy odavetett mondata, akkor alig figyelt rá.

- Látod értem is rajong egy fekete lány, úgy mint te a karmesterért. Anyám szeretné, ha őt venném feleségül, én jóbarátnak tartom, jól tudok vele beszélgetni, de úgy, mint nő, nincs rám hatással.

Ő akkor nem törődött a fekete lánnyal, csak akkor lepődött meg, amikor az utcán együtt látta meg őket. Önmagát elvesztve féltékeny düh szállta meg. Közelükbe érve megrántotta Ottó kabátját hátulról. Aztán felzaklatott idegállapotban a buszra fellépett. Máig sem érti, hogy Ottó hogyan csinálta, hogyan került előbb a lakása elé. Mosolyogva csak annyit mondott.

- Ő ragaszkodik hozzám, én meg hozzád ragaszkodom - és megcsókolta Anitát.

Egy másik szörnyű megaláztatása is eszébe jut. Amit Bordásék zárt ajtaja előtt élt át. A féltékenységek szülte maró fájdalom hogy lesújtotta.

Fel kell jelentenem, halálra kell adnom, és éppen nekem, aki egy csirke nyakát sem vágtam még le. Arra is ráeszmélt, hogy tulajdonképpen mikor Bordást félti, önmagát is félti. Tudja előre, képzeletben át is éli a kint, amit az igazságszolgáltatás pillanatában fog szenvedni, és a kivégzés borzalmas képei már most is elviselhetetlen gyötrődéseket okoznak lelkének. Nem, ez lehetetlenség, ezt nem teheti meg, most úgy érzi. Teljesen megizzadt, még a haja is vizes lett.

Miért állítja az élet az embert folyton döntések elé?

* * *

Az anyánál.

- Fiam meg kell tenned, ez a kötelességet, ez a becsület útja. Térj eszedre, nem szerethetsz egy gyilkost.

- Nem tudom megtenni, Anyukám. Én nem akarom a halálát. Mellettem jó emberré válna, most a gonosz anyja varázsa alatt él.

- Mit akarsz te egy gyilkostól? Gyermekedet? Gondolkozz csak.

- Anyám, ez az ember engem szeret, hozzám jó volt.

- Mindegy, elbukott ember.

- Igaz, de éppen azóta kerültem hozzá közelebb lélekben, mióta tudom a vétkét.

- Őrütség! Már abban is kételkedem, hogy normális vagy. Fel kell jelentened! Érted? - indulatában megrázta Anita vállát.

- Nem lehet, megölik!

- Megérdemli!

- Én úgy sajnálom, hogy beülnék vele a börtönbe is, vállalnám a fele büntetését is.

- Őrüdt! Megrontottak... Mit tett veled? Fel kell jelentened!

- Lehet, hogy az anyja gyilkolt, ő csak annyira bűnös, hogy hallgat a dologról. Nagyon szereti az anyját.

- Mindegy, fel kell jelentened!

- Nem bírnám ki a halálát, anyám.

- Ki fogod bírni!

- Istenem, de szerencsétlen vagyok! - zokogott fel Anita az asztalra borulva.

* * *

Szokása ellenére altatót vett be, de így sem tudott aludni.

- Meg kell tenned! - hallotta anyja szavát, mely olyan könnyörtelenül hangzott. A becsület most úgy áll vele szemben, mint egy könnyörtelen, kérlelhetetlen ellenség. A lelkiismeret is támadó ellenfél, aki kényszeríteni akarja őt, hogy lemondjon valamiről, amihez ragaszkodna még. Tudja már, hogy mindenképpen szenvedni fog akkor is, ha a becsületes utat választja, és akkor is, ha a megalkuvást. Csapdába jutott.

Dagadtra sírta a szemét. Reggel aztán vette a telefonkagylót, és feltárcsázta a rendőrség nyomozási osztályát.

- Szeretném, ha kihallgatnának a Kurucz Anna-féle gyilkosság ügyében.

- Miről van szó? - kérdezte a rendőrfelügyelő.

- Azt szeretném, ha a felügyelő úr személyesen jönne el hozzám, mert félek, hogy valaki meglát.

- Rendben van, hol lakik?

Anita bediktálta a címet.

- Délelőtt tizenegykor ott leszek.

* * *

Izgatottan várta a felügyelő érkezését. A kávé előre megfőzte és termoszbba tette. A felügyelő pontosan érkezett. Szigorú tekintete komoly személyiségét sejtette.

- Beszéljen, hallgatom - bízta Anita, miközben helyet foglalt a fotelben. Jóképű barna férfi volt, nagyon komoly arccal figyelte az asszony mondanivalóját. Időnként jegyzetelt.

Anita őszintén, szégyen, takargatás nélkül terítet ki mindent, kapcsolatuk első mozzanatától egészen az utolsó napig. A felügyelő megértéssel bólogatott, ha Anita elakadt a beszédben, kérdésével tovább segítette.

- Amit maga elmondott, az teljesen logikus, feltételezhető, hogy ő a gyilkos. Ha visszamen-tem, utána nézek, hogy kihallgatáskor mit mondott, egyáltalán kihallgatták-e. Tudomásom szerint az egész utcát berendelték kihallgatásra. Ha nem hallgatták ki, akkor alibit igazolt arra az időre. Majd telefonon érdeklődhet tőlem. Írja fel a számom. - Közben felállt. Tisztelettel meghajolt, és kezét csókolt Anitának.

Másnap Anita érdeklődésére azt a választ kapta, hogy Bordás alibit igazolt, így a kihallgatást elkerülte.

- De azért figyelni fogjuk a fiút, magát pedig őrizni fogjuk, ne féljen, és ne ijedjen meg.

* * *

Özönlik a tömeg a nyárvégi szabadtéri koncertre. A vár klasszikus romjai fürdenek a búsúzó napsugárban. Anita szépség iránt fogékony lelke megfélekedezik itt minden nyomasztó érzéstől. Úgy véli nem lehet szebb környezete egy hangversenynek, mint maga az istenalkotta természet. Az emberi fantázia legnagyobb műve is csak hitvány utánzata a természet

remekművének. Távol a fenyves halvány, türkiz színű sávja kéklik, és finom színárnyalatokkal megy át aranybarnába, amint a hegyvonulatok közelebb kerülnek a nézőhöz. A nyugodni készülő Nap utolsó sugarai hullnak a fenséges fenyőerdőre, míg egy felhődarabka, mint puha aranszegélyű palást, elbújtatja szem elől a tüzes golyót. Ez a látvány a festői giccs határát súrolja már.

Mélyet lélegzik Anita a fenyvesektől érkezett gyantaillatú levegőből, miközben az érkezők figyelésével foglalja el magát. Ünnepléses elfoglaltság az arcokon, mintha csak templomba érkeznének az emberek.

A zenekar várakozón figyeli a karmester megjelenését. Anita a bukott angyalok bánatával ül a székén, hogy elsírassa az elveszített paradicsom fájdalmának könnyeit. Néhány másodperc múlva meg fogja látni az eszményi férfit, aki valaha az övé volt. Szíve felgyorsuló ritmusából figyelhette meg magán, mily eleven még az emlék.

Feldördül a taps, mikor az oldalsó bástyaajtón át színre lép az ifjú karmester, egykori szerelme. Anita könnytől fátyolos szemmel nézi, és ő is tapsol mikor a frakkos férfi meghajol a közönség előtt. Kedves arca mosolyog. Feszült csend van a kezdést jelző intésre vár a zenekar és a közönség. Felhangzik Mendelsohn E-moll hegedűversenye. A kemény fapadokon ülő közönség megfedezkedik a kényelmetlenségről, pillanatok alatt kapcsolódnak ki hétköznapi gondjaiból, a zene szárnyain ringatóznak. Megújulnak a szívek, szépülnek az arcok. Haragos tekintetek enyhülnek, ráncok kisimulnak, lázadások elcsitulnak. Kezek egymásba simulnak.

Az estélyi ruhás zenésznők finom ujjai virtuóz csodát művelnek, a hangszerek látható és az emberi szívnek láthatatlan húrjain.

Anita kigyúlt arccal figyeli megdicsőült szerelmének minden mozdulatát, de időnként tudatába társul Bordás elveszett, nyugtalanító, fájdalmas kontrasztként.

- Az egyik akinek nincs szüksége rám, a másikért valamit tehetnék talán, hogy magára találjon.

A közönség lelkes tapsorkánnal fizet, a karmester boldog arccal hajlong a közönség előtt, verejtékező homlokát törölve. Egy pillanatra az az érzése Anitának, hogy észrevette őt. A műsor folytatódik. Mozart Egy kis éji zenéje szól, miközben az égen észrevétlen helyet cserél két égitest, a tüzes golyó helyére ezüst holdkaréj kerül.

Anita a műsor után a színpad jobbán lévő boltíves kapu felé tart, hogy üdvözlje a karmestert. A rosszul világított, berendezés nélküli várszobában a Holdnál is fényesebben ragyog Ákos örömtől sugárzó tekintete, mikor megszorítja Anita kezét, és arcát kétfelől megcsókolja. Mellettük komoran áll a nemes arcélú, ezüsthajú asszony. Ákos anyja, és a régi világ úrnőinek leereszkedő hűvösségével nyújt kezét Anitának. Anita szeme különös tűzben csillog, amikor megszólal.

- Ákos, gratulálók szereplésedhez, ez a műsor gyönyörű volt.

- Köszönöm, majd tolmácsolom tetszésedet a szerzők felé - hárította el a dicséretet a férfi.

- Jó, de ne siess vele! Isten őrizzen meg, azzal még ráérsz. - Anita szíve beleremegett a gondolatba.

- Ákos, neked sokáig kell élned, vigyázz az egészségedre. Sápadt és sovány vagy, bizonyára agyondolgozod magadat.

- Ezt a szakmát csak így lehet csinálni, teljes odaadással, látod nem érek rá megházasodni sem. Magadról beszélj, te hogy vagy, mit csinálsz, hogyan élsz?

- Köszönöm kérdésedet, én ráértem férjhez menni, sőt el is válni. Tanulok, dolgozom... Köszönöm kedves lapjaidat, mindig örömet jelent, ha életjelt adsz magadról.

- Szeretettel küldöm, és ezzel bizonyítom, bármerre is járok a világon, mindenütt gondolkodok rád.

A közönség megindult a bejárat lépcsők felé. Közéjük vegyültek. Ákos külföldi útjairól beszélt. A mama nem kapcsolódott a társalgásba. Mikor az autóhoz érkeztek, az öreg hölgy hidegen nyújtotta Anita felé a kezét, mintha a világon semmi sem lenne olyan természetes, mint az, hogy Anitát otthagyják. A mama ellenszenve tehát semmit sem változott az elmúlt tíz év alatt. Könnyeín át nézett a távozó kocsi után, s látta, hogy a kocsi hátsó ablakán át Ákos integet neki.

* * *

Elhatározta, hogy Bordást mindenképpen ráveszi tettének megbánására, és meggyőzi arról, hogy fel kell jelentenie önmagát a rendőrségen. Tisztában volt feladatának nehézségeivel, és veszélyeivel is. Ha félt is olykor, mindig legyőzte félelmét. Úgy vélte, hogy egy elbukott ember lelki helyreállításáért kell ennyi rizikót vállalni.

Beszélni kell Ottóval, de hogyan férközzön a közelébe, hiszen az anyjánál tartózkodik. Hosszú töprengés után talált ürügyet, hogy Bordásékhoz menjen. Már régebben elhatározta, hogy a mamától kapott kalapot visszaviszi. Képtelen volt a fejére tenni. Becsomagolta hát, és elindult vele Bordásékhoz. A nap őszi fénye eszébe juttatta, hogy lassan vége a nyárnak. Volt benne némi kis szorongás, mikor Bordásék háza elé ért. A liftnél szerencséje volt, gyorsan feljutott. Csengetett. A csengetésre nem reagált senki. Talán be sem fogják engedni. Megismételte a csengetést, és félrehúzódott az ajtótól. Úgy gondolta, ha kinéznek a kémlelő nyíláson és meglátják őt, lehetséges, hogy be sem engednék talán. Nem tévedett. Lépéseket hallott az ajtó felé közeledni, aztán az ajtó levelesnyílásának szárnya felemelkedett, kilesett rajta valaki a folyosóra. Miután senkit sem látott, visszament. Anita megismételte a csengetést, majd ugyanígy félrehúzódott az ajtótól és várt. Nem sokára felismerte Bordás bicegő járását, és a kulcs megfordult a zárban, majd lassan lenyomódott a kilincs, és az ajtó kinyílt. Bordás félénken kidugta a fejét anélkül, hogy a küszöböt átlépte volna. Ekkor Anita előállt. Ottó félelemtől sápadtan nézett rá. Szemeit nagy sötét karikák árnyékolta.

- Gyalog jöttél? - kérdezte riadt hangon, és kutatóan Anita szemébe mélyedt a tekintete.

- Gyalog, de miért kérded?

Ottó válasz helyett Anita cipőjét vizsgálta. Anita is a cipőjére nézett, mely poros volt, tanúsítva, hogy igazat mondott.

- Gyere be.

Mikor belépett Ottó anyja ingerülten a fiára szólt.

- Miért vagy abban az ingben?

Anita az ingre nézve észrevette, hogy a kék színű vászon ing bal karján a kézelőtől a könyök vonaláig barna spriccelésszerű foltok vannak.

- Mint a mosott vérfoltok - villant át agyán egy gondolat.

Ottó gyorsan zakót vett rá, válasz helyett.

Anita a kalapot átnyújtotta Ottónak.

- Ne haragudj, Ottó, visszahoztam a kalapot, mert úgysem viselném, én nem tudok ajándékot elfogadni férfitől, mert olyan az érzésem, mintha kifizették volna a szerelmem.

- Úgy - szólt közömbösen, és elvette a kalapot.

- Furcsa nő vagy te, Anita, - szólt most a mama, de hangjából inkább gúny csendült, nem elismerés.

- Mehetünk - szólt Ottó. Mikor már az ajtón kívül voltak, megkérdezte: - Miért jöttél?

Az udvariatlan kérdés megzavarta Anitát, nem is tudta hirtelen, hogy mit válaszoljon. Szótlanul mentek lefelé a lépcsőházban, s mikor a kijáráshoz értek, a mama éles hangja hasított a csendbe.

- Fiam, van nálad kés, zsebkendő meg bérlet?

- Igen - felelt Ottó. Anita idegesen felnevetett.

- Mit nevensz? - mordult rá Ottó.

- Hogy milyen gondos anyukád van, úgy törődik veled, mint egy iskolás kisfiúval.

A Nap már lebukott a horizonton, barnás árnyak hullottak az útra. Átvágtak az úttesten, és betértek a megszokott mellékutcába. Anita érezte, hogy Ottó nagyon ideges. Nem szólt egyetlen szót sem, csak a fejét kapkodta jobbra-balra. Olykor hátra is figyelt, mintha olyan dolgokra készülne, amit senki sem láthat.

A csend már elviselhetetlenül ránehezedett Anitára, úgy érezte mintha fojtogatná valaki. Eszébe jutott a mama kérdése. „Fiam, van nálad kés, zsebkendő meg bérlet?” Megborzongott. Egyetlen lélek sincs a közelükben. Az utca kertes házai némák és kísértetiesen sötétek.

- Ottó, úgysem lesz hozzá erőd, nem tudod megtenni. - szólalt meg Anita szuggesztív hangon. Ottó elé lépett, úgy folytatta: - Hallgass rám Ottó, a te érdekedben kérlek, a megbánás útját válaszd, ne akarj a bűnben mélyebbre menni. Fel kell jelentened magad, ezt diktálja a becsület. Hidd el, ha tehetném, ha ez lehetséges volna, a kiszabott büntetésed felét magamra vállalnám. Furcsa, mióta mindent tudok rólad, én azóta szeretlek téged.

Ottó hallatlanná tette Anita monológját. Közben teljesen lakatlan helyre vezetett az út. A pályaudvar és a laktanya közötti szakaszon kis ösvény vezetett át egy teljesen vadon, elhanyagolt bozóttal, gyommal benőtt területen. Bodza és egyéb vad növények, magasra nőtt cserjék burjánzottak itt szabadon. Mindebből most alig volt látható valami a sötétség miatt. Itt Anita megremegett a félelemtől. Talán azért, hogy félelmét elűzze, beszélni kezdett megint.

- Ottó, mondd, tényleg nem szeretsz már? - kérdezte, mire Ottó felordított.

- Ne állj meg velem itt! - és felindultan gázolt át az ösvényen.

Anita tudta, hogy most Ottó megint legyőzött egy nagy kísértést, amikor őt féltette saját indulatától. Kiérték az állomáshoz a kivilágított utcára. Itt már kisebb volt a veszély. Szótlanul érkeztek meg Anitaék háza elé. A kapuban Ottó megkérdezte.

- Megkapom az írást végre?

Anita nem válaszolt, meglepte a szokatlan dolog, hogy Ottó nem akar felmenni hozzá. Lehetetlen, hogy Ottóra már nincsen hatással. Minden áron vissza akarja hódítani.

- Jöjj fel hozzám - kérlelte, és kereste a férfi szemében a régi vágyat, de az hidegen tekintett rá vissza.

- Fenn megkapom az írást? - ismételte meg a kérdést hideg, zsaroló hangon.

Anita tudta, hogy már csak hazugsággal tudja felcsalni otthonába. Kicsit gondolkozott, mielőtt válaszolt volna a kérdésére, mert még soha sem hazudott Ottónak, és gyűlölte a hazugságot. A jellemtelenség gyökerének tartotta. Most azonban remélve, hogy fenn a kellemes otthoni légkörben a régi lesz Ottó, s ha másképpen nem, hát a teste varázsával lelkileg is magával ragadja.

- Ha feljössz - pirult bele a válaszbba.

Ottó elindult felfelé a lépcsőkön.

A szobaajtó ki volt nyitva az előszoba felé. Ottó a küszöbön megállva bekémlelt, mielőtt belépett volna. Arcán félelem tükröződött, mikor belépett, és mikor a magnetofont megpillantotta, felüvöltött.

- Mi az ott?

- Magnó - felelte nyugodtan az asszony - Ne félj! - tette hozzá.

Bordás odaugrott a készülékhez, közelről megnézte, mintha attól tartott volna, hogy be van kapcsolva. Mikor meggyőződött róla, hogy nem forog, megnyugodva mondta.

- No írd meg azt a papírt. - Leült. Az asszony odatérdelt mellé. Fejét az ölébe téve kérlelte.

- Beszéljünk egy kicsit előbb. Kérlek, ne hallgass többé az anyádra. Rám hallgass. Enyhítő körülménynek számít, ha te jelentkezel a rendőrségen. - Megsimogatta az arcát.

- Tudom, hogy te jó vagy, az anyád szeretete vitt bele a bűnbe. - Érintésétől és szavaitól a férfi kemény arcvonásai ellágyultak és szemei fénylők lettek. Ám az ellágyulás csak pillanatokig tartott, s Anita kétségbeesetten látta, hogy változik vissza arca, mikor kemény hangon rátámadt.

- Hagyj békét az anyámnak, és add már azt a papírt.

- Papírt nem fogsz kapni tőlem, sem most, sem később, sajnos.

- Úgy, akkor becsaptál!

- Azt akartam, hogy feljőjj, és szeress, mint régen.

- Anita... ha nem hagyod abba rögeszmédet, orvos ismerőseimmel elintézem, hogy az elmére vigyenek. Fixa ideáddal tönkretetted a szerelmünket.

- Erre is képes lennél, Ottó? ...Mégis igaz, hogy menthetetlenül gonosz vagy, én nem tudtam elhinni, hogy valaki gonosznak szülessen.

- Anyukádnak mikor beszéltél a dologról, és mit tanácsolt neked? - kérdezte Ottó.

- Azt mondta, hogy kötelességem feljelenteni téged.

Ottót nem lehetett tovább maradásra bírni.

* * *

Anita még mindig remélt. Még egy utolsó kísérletet tett Bordással vasárnap délután. Adrienne-hez készült, de hirtelen megváltoztatta a programját. A buszmegállóban észrevette Bordást az anyjával. Mindkettőjüknél kosár volt. Nem volt nehéz kitalálni, hogy hova mennek. Úgy gondolta, hogy csatlakozni fog hozzájuk, de még mielőtt odaért volna, a busz elindult, így csak a következővel ment utánuk.

Mikor a kerthez érkezett, az útról látta, hogy Ottó és az anyja az almafa alatt állnak, és elmerülve szüretelik a gyümölcsöt. Egyenlőre nem vették őt észre, így beszélgetésüket figyelte.

- Érhetett volna még, de kénytelen az ember féléretten leszedni, mert ellopják - mondta a fiú, nyújtózkodva a gyümölcs után. Az anya bizonygatott.

- Igazad van, fiam, tolvaj gazember a világ, de rothadjon el a keze annak, aki lopott belőle.

Anita észrevétlen közelített hozzájuk. Csak hangjára rezzentek fel.

- Egy-két almáért ne tessék átkot mondani az emberre. Még a megbotlott ember sem érdemel ilyen szörnyű átkot. Drágább az ember mindennél. Inkább szabaduljon meg a gonosztól, hogy ne kívánja más tulajdonát. - Anita vigyázott hangszínére, nem akart bántani, csak a pedagógus szólalt meg belőle.

Ottó most hosszú doronggal a kezében a fa felső ágain piszkálta az almákat. Az anya arca a gyűlölködéstől egészen rút volt.

- Segíthetek? - kérdezte Anita, és választ sem várva nyúlt egy elérhető alma után. Kérdésére senki sem válaszolt, úgy érezte, hogy megfullad, torka összeszorult az idegességtől. Bordás háta mögé állva figyelte az anyát. Látta, amint gonosz szeme összevillan a fiú tekintetével, mire a hosszú dorong levegőbe lendült és furcsa kiszámítással zuhant hátra, Anita feje felé. Csak reflexének köszönhetette, hogy idejében tudott elugrani. Nem messze az úton emberek mozgó alakja tűnt fel az esti szürkületben. Az öregasszony nyugtalanul nézett az út felé. Aztán megkérdezte a fiát.

- Feljebb menjünk, fiam? - fejével intett a tető felé. Szeme tükrözte ki nem mondott szörnyű gondolatát.

- Majd máskor - mondta Ottó lemondó hangsúllyal, kiben ismét fellángolt a szerelem. Lopva Anitára nézett, mikor az anyja nem látta, arcvonására kiült az asszony iránti rajongás, megszépítve, meglágyítva arckifejezését. Lehajolt, hogy hátára vegye az almával megrakott hátizsákot, két kezébe egy-egy teli kosarat fogott, és elindult bicegve - mert fájt még a lába - az út felé. Még három teli kosár gyümölcs volt a fa alatt. Az öregasszony előre nyögve hajolt le két kosárért, a harmadikat Anita emelte fel, és szabadon maradt kezével segített neki. Szorult helyzetben voltak most Bordásék, a segítséget kénytelenek voltak elfogadni. Anita jósága felkavarta az öreg nőt. Csendesen nyögdécselt. Ottó előttük sántikált fájós lábával és Anita nagyon sajnálta őt a súlyos teher miatt.

Először az anya lépett fel a buszra. Anita és Ottó együtt maradtak a kocsí végében. A mama szemét folyton magukon érezték, halkan beszélgettek.

- Szegény fiú, úgy sajnállak téged, neked ezzel a lábbal még nem szabad cipekedned, tönkre teszed magadat. Csodálkozom azon, hogy anyukád - aki annyira szeret - nem gondolt erre.

Bordás teljesen elgyengült Anita szeretetétől. Tekintete hol rajongva szállt Anitára, hol meg félve a haragos anyára.

- Érdekes - gondolta Anita, - most mert közel áll hozzám, engem szeret, de ha az anyja mellett állna, az ő hatása alá kerülne. Olyan, mint egy médium.

Hazaérkeztek, a fiú lakására. Még egy utolsó próba volt a szállítmányt felcipelni a második emeletre. Anita lépett be elsőnek a lakásba, aztán az anyja, végül Ottó. Mikor a kulcs megfordult a zárban, Anita megborzongott, érezte, hogy ismét életveszélyben van. Egy gondolattal bízta magát.

- A bennük lévő gonoszt le kell győznie a bennem lévő jónak. Istenem, légy velem.

A mama fújtatva ült le a szoba közepén lévő székre. Mintha csak önmagának beszélne, összefüggés nélkül hadart, haja borzasan égnek állt, szemöldöke idegesen rándult egy-egy mondatnál. Háborgó indulatok tükröződtek az arcán, meséskönyvek boszorkányaira emlékeztetett az arca.

- Gonosz a világ! Mindenki gazember, tolvaj, és tele van a világ gyilkossal. A minap is olvastam az újságban, hogy megöltek egy öregasszonyt a pénzéért. Csak néhány évet kapott érte a gyilkos. Persze egy öregasszonyért már nem kár. Fel kellett volna akasztani... Én arra tanítottam a fiamat, hogyha bennünket valaki megkárosít, bosszulja meg. Engem is erre tanított az anyám, szegény, én meg a fiamat neveltem így, ez az én elvem.

Anita és Ottó térden állva rakták szét az almát a szoba egy részébe. Szótlanul hallgatták az okatlan beszédet. Csak amikor elhallgatott, fordult felé Anita.

- Az anyagiasság szellem, ha elragadja az embert, gyilkolni is képes lesz. Szánalmas az ilyen ember. A gyilkos megszenved vétkéért még akkor is, ha ki tudja kerülni az igazságszolgáltatást. A lelkiismeret kínjai elől nem lehet elmenekülni.

Az öregasszony összeroskadtan ült a széken. Kebléből mély sóhaj szakadt fel. Elcsendesedett.

Mikor az utolsó alma is kikerült a kosárból, Anita és Ottó a fürdőszobába tértek kezét mosni. Hátuk mögött állt a mama, s bár hátra sem nézett Anita, mégis háta közepén érezte tekintetét. Senki sem szólt, a víz csendes csobogása hallatszott, de a csobogása idegesítően hatott Anitára, és félelmetes feszültség uralkodott közöttük. Az anya arcán újra nyugtalanság tükröződik, mégis mikor a fiú néma kérdésért felteszi - persze csak a szemével -, az anya tekintete „nem”-mel válaszol.

* * *

Hazafelé az úton visszaidézte az öregasszony lelkében lezajlott folyamatot, és meg volt elégedve az eredménnyel. Gondolatai teljesen a mai nap eseményeinek kiértékelésével foglalkoztak. Nem vett tudomást az útról, vagy az úton lévő forgalomról, csak másodlagosan volt itt jelen. Jó reflexének köszönhető, hogy egy piros Mercedes el nem gázolta, ijedten ugrott vissza a járdára, szíve vad zakatolásba kezdett. Egyik életveszélyből ki sem jutott, máris itt a másik - gondolta. Úgy rémlik, nagyon megnézték őt az autó utasai. Az is furcsa volt, hogy az útirányt ellenkezőjére fordította a vezető. Abban az irányban tűnt el a kocsí, amely irányból érkezett.

Felébredt benne a gyanú.

- Lehet, hogy Ottó társai, a kábítószercsempészek voltak? Tény, hogy most már nem csak Bordáséktól kell tartanom, több ember érdeke, hogy elnémuljak.

Gyanúját elmondta bátyjának, Attilának, aki figyelmesen meghallgatta, és bár kételkedett abban, hogy Ottóékkal összefüggésben van Kurucz Anna meggyilkolása, mégis vállalkozott arra, hogy Anitánál alszik, hogy megvédje, ha váratlan éjszakai támadás érne.

* * *

Az éjszakai álmuk zavartalan volt, s a reggeli napsütéstől vidám szobában valószínűtlenül hatott az esti félelem. Öltözköskor átgondolta napi feladatait, és eszébe jutott, hogy úgy állapodott meg az édesanyjával, hogy csak délután fognak találkozni fenn a hegyen, mivel délelőttre elintézni való hivatalos dolga van.

Egyedül hosszabbnak tűnik az út, meg-megállt a hirtelen emelkedő hegyi úton, hogy kifújja magát, innen már a tetőre látott, ahonnan feltűnő színeivel könnyen felismerhető a kis kerék nélküli bányáskocsi. Még azt is látni lehetett, hogy az ajtaja nyitva van, amiből arra következtetett, hogy édesanyja már kinn van, bizonyára talált magának valami munkát. Lehet, hogy éppen ebédel, vagy ebéd után pihen. Lihegve, megizzadva kapaszkodott fölfelé a parcella keskeny útján, egy-egy erősebb növény szárába kapaszkodva.

- Jövök, anyus! - kiáltott, de semmi választ nem kapott.

Mikor a fakaruszba lépett, iszonyú látvány fogadta. Felsikoltott.

Édesanyja holtan feküdt a deszkaágyon. Feje lefelé lógott, nyitott szeme élettelenül meredt Anitára. Napszáta ruháján vérfolt nem volt. Nyakán kendő volt átkötve. Nyelve lógott.

- Anyukám! - kiáltotta, és közelebb lépve szólítgatni kezdte, fejét az ágyra tette, kezeit összekulcsolta a hasán, még engedtek az izmok. A kijárat felé tántorgott reszkető térdekkel, és kiabálni kezdett.

- Segítség! Megölték az anyámat! Segítség! - aztán ájultan esett össze.

Kiáltása messze hangzott a völgyben is. A földtársak összegyűltek. Molnár, a baloldali parcella tulajdonosa, középkorú, szép ember, érkezett elsőnek a színhelyre. Mikor az ájult nőhöz lehajolt, akkor látta meg a halottat.

- Vízet hozzatok! - szólt a többiek felé. Apró pofozással próbálta föléleszteni az ájult asszonyt. Mikor Anita magához tért, nehezen értette meg, hogy mi történt. Körülötte az emberek hangosan, izgalomtól túlfűtött beszédéből értette meg újra, hogy az édesanyja meghalt. Egy újabb ájulástól Molnár Elek gyöngéd hangja mentette meg.

- Legyen erős, Anita.

Az összefutott emberek a halál okára hamar rájöttek, de fogalmuk sem volt róla, hogy ki tette, és miért. Senki sem hallott semmit. Abban megegyeztek mindannyian, hogy láttak egy piros autót a parcella végében megállni. Az autóból egy idős asszony szállt ki, valaki azt is látta, hogy a kocsiiban többen is ültek. Rövid idő múlva az asszony visszatért a kocsihoz.

- Én is találkoztam az úton egy piros Mercedesszel, amikor fölfelé jöttem, Tegnap pedig majdnem elgázolt egy szintén piros Mercedes. Most mit kell tennem? - kérdezte Anita és zokogva Elekre borult. - Adjon nekem tanácsot.

- A rendőrségre kell menni, de minél előbb, üljön be a kocsimba, én elviszem magát.

Aztán a jajongó asszonyokat elküldte Elek, a fakaruszt a halottal kulcsra zárta.

Anita a kocsiiban arra kérte Eleket, hogy Adrienne-ék előtt álljon meg, mert meg akarja kérni, hogy legyen a segítségére a nehéz helyzetben, a temetéssel kapcsolatos intéznivalókban.

- Nincs már édesanyám! - jajdult fel, és zokogva Elek vállára borult.

Adrienne szintén bérházban lakott. A házmesternő csodálkozva meredt a síró asszonyra.

- Hát maga még nem tudja? Adrienne-t megölték.

- Úristen! - tántorodott meg Anita -, és a gyerekek?

- A nagyanyjuknál vannak néhány napja, mióta Adrienne a kórházba ment. Tegnap délután láttam, amikor megjött a kórházból. A gyilkos gyalog mehetett fel, mert senki sem kért a lifthez segítséget.

Anita ismét összeesett. Ájultan cipelték be a házmesterékhez. Elek kétségbeesetten vett részt az élesztésben. Mikor Anita magához tért, megkérte őt, hogy vigye el autójával a rendőrségre, vallomást akar tenni. Tíz perccel később a rendőrfelügyelő szobájában vallomásba kezdett.

* * *

Néhány perc múlva rendőrök állt meg Bordásék háza előtt. A rendőrség emberei a lakásba behatolva Bordás vérző tetemén őrző öregasszonyt találtak, ki összefüggéstelen, szerelmes, becéző szavak közt csókolgatta fiát. Ottó már ezekből mit sem hallott.

A rendőrorvos megállapította, hogy a halált géppisztoly golyója okozta. Az öregasszonyt őrizetbe vették. Házkutatás során megtalálták a régen keresett, Kurucz Anna sebeit okozó éles tört.

Az öregasszony szerelmes fia elvesztése után értelmetlennek találta a hazudozást, és az életét. Összinté vallomást tett a rendőrfelügyelőnek.

- Fiam és én évek óta szervezett tagjai voltunk egy kábítószercsempész bandának. Mi külföldi útjaink során szereztük be a drága anyagot. Fiam az ápolónő által juttatta el a vevőknek.... Kurucz Anna ki akart lépni a munkából, nyugalmat, új életet akart, úgy tervezte, feleségül megy egy mérnök emberhez. Nekünk tartozott, nem számolt el az átvett anyag értékével. Én bíztattam a fiamat, hogy ne hagyjon neki békét, követelje tőle a tartozást. A nő nem volt hajlandó fizetni. Ekkor elhatároztam, hogy megölöm. Az éjszakát kivárva behatoltam a nővérszállásra, mely velünk szemben van, csak átmentem az útesten. Magamhoz vettem a tört, amelyet még az apám hagyott rám. Ezzel ölte le a birkákat hajdanán, a gróf juhásza volt. Mikor az udvarra beértem, láttam hogy a kötélen lóg kiterítve egy köpeny, hirtelen magamra vettem, hogy ne legyek véres. A leány szobájába az ablakon keresztül másztam be. Kértem, hogy fizesse ki a tartozását, de nem volt hajlandó. Ekkor megtámadtam... sikoltozott, amitől még jobban megdühödtem és össze-vissza szurkáltam, hogy elhallgasson. Azután az ablakon át kijutottam, a fiam otthon várt, a köpeny véres volt, azt még a nővérszállás udvarán dobtam el. A fiam ártatlan volt. Ő nem bírt vért látni sem. Elájult, ha a vért meglátta. A fiam végzetét egy Anita nevű tanárnő okozta. Szerelmes volt belé, mint egy kis diák. Rejtély még előttem, hogy a tanárnő honnan vette a gyanúját. Ottót vádolta a gyilkossággal. Ottó nekem mindent elmondott. Folytonos remegésben éltünk. A fiam nagyon szeretett engem, félt, hogy kiderül a vétkem és elveszít. Tudtam, hogy Anita kezében van az életem. Anita szerelmes volt, képtelen volt megölni, én sem nyúlhattam Anitahoz, mert Ottó megfenyegetett, ha megölöm, öngyilkos lesz. Nem akartam a fiam halálát. Anita szája eljárt. Elmondta a gyanúját az anyjának és a barátnőjének, Adrienne-nek. Ezért, hogy tovább ne terjedjen a hír és hogy fel ne adjanak a rendőrségnek, meg kellett ölnöm őket. Az anyja bíztatta Anitát, hogy jelentse gyanúját a rendőrségnek. Anita gondolkozott, mert szerette a fiamat. Ezért nem volt más megoldás, én vállalkoztam a gyilkosságra. A csempésztársaság tagjai is féltek, hogy kirobban a titok, ők vittek fel autóval a hegyre, szerintem ők már nincsenek az országban... A fakaruszban ebédelt Anita anyja, mikor odaértem. Úgy mentem hozzá mint jövődöbéli nászasszonya, elbeszélgetni. Ellenszenvesen fogadott, rögtön összevesztünk, majd én az asztalon lévő vázával fejbe vágtam és egy fejkendővel megfojtottam. Adrienne-t is én öltem meg. A fiam elhozta a villanyvasalóját javítani. Én vittem haza. Akkor jött ki a kórházból.

A fiamat szemem láttára ölték meg. A csempésztársaság vezetője. Felszólították, hogy végezzék Anitával. Ő képtelen volt rá. A határidő letelt, géppisztollyal végezték ki. Valami modern fegyver lehetett, mert szinte hangja sem volt. ...Az én büntetésem, hogy meg kellett élnem, hogy drága fiamat halottan lássam. Tőlünk elmenekült a gyilkos, szerintem már a határon is túl vannak, vagy legalábbis a közelében... Élni már nem vágyom. Ottó nélkül nincs

értelme az életemnek. Nekem az lesz a kegyelem, ha minél előbb kivégeznek. A fiamért dolgoztam, érte gyilkoltam, és utána halok meg.

* * *

A csempészeket a határ közelében elfogta a rendőrség.

* * *

Temetés után, egy évvel később.

Anitát a temetésre Molnár Elek elkísérte. Bánatában vigasztalta, gondjaiban támogatta. Közben maga is rádöbbsent, hogy beleszeretett a szép gyászoló asszonyba. Anitát Molnárbán kárpótolta a sors mindenkiért, akiket elveszített. Gondoskodott róla, mint az anyja, tanácsokkal látta el, mint barátnője Adrienne, elveszített szerelméért a férfi rajongása kárpótolta.

Három sírra vitt virágot Anita, Elekbe karolva, a temető árnyas fáin alatt, és szíve tele volt hálával az Isten felé, mert Elek, az igazi férfi mellette van. Nem zseni, mint a karmester, nem is olyan gyenge és befolyásolható, mint Bordás, külseje szép, gyönyörűség ránézni, szerelme boldogító.

Szívesen vesszük az olvasók észrevételeit a krimivel kapcsolatosan. Ha esetleg az írónőről, vagy Gitta írásai c. könyvéről szeretne többet megtudni írjon a következő címre: gitta@posta.net